

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Chantage en Hypnose

Nr 2067

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Chantage en Hypnose

HOOFDSTUK I.

DE KINDERJUFFROUW

In de Belford Street juist tegenover Bedford Square te Londen staat een fraai oud herenhuis, dat reeds sedert enige geslachten lang bewoond wordt door afstammelingen van het grafelijk geslacht Merrycourt.

Het is een deftig huis, geheel uit grijze natuursteen opgetrokken en gebouwd in de laatste helft van de zeventiende eeuw.

De man, die het thans met zijn gezin bewoont, is Lord Reginald Zesde Earl of Merrycourt, gepensionneerd kolonel van het Engelse leger die thans 62 jaar is.

Zijn haar is nog slechts weinig met

grijs doorsprenkeld, zijn ogen hebben de glans der jeugd nog niet verloren en zijn houding is nog kaarsrecht en dwingt onwillekeurig ontzag af.

Lord Reginald was voor de tweede maal gehuwd met een zeer bevallige vrouw, The honorable Miss Dorothea Greenwood, een dochter van een welbekend pair en omstreeks achttien jaar jonger dan haar echtgenoot.

Uit dat huwelijk zijn twee kinderen gesproten, allerliefste meisjes, die zeer veel op hun knappe en lieflijke moeder lijken.

Het eerste huwelijk van Lord Regi-

nald was met een zoon gezegend, de jonge Richard.

Het is een gelukkig huishouden, waar nimmer enige wanclank wordt vernomen.

Op een zeer warme dag in het midden van Juni hield een huurauto stil voor de zware huisdeur van het oude huis. Het portier werd geopend en er steeg een jong meisje uit, in halve rouw, dat snel de chauffeur betaalde en daarop haastig naar de deur liep en aanbelde. Ondanks haar eenvoudige kleren was het aanstonds te zien, dat zij tot de beschaafde stand behoorde.

Zij had een goed figuur, een knap gezichtje, waarop echter een trek van zwaarmoedigheid was verspreid en zulk zwaar, goudblond haar, dat het zich slechts met moeite onder de kleine hoed liet dwingen.

In de linkerhand droeg zij een tame-lijk grote tas van geel zadelleer, een kostbaar voorwerp, dat eigenaardig afstak bij haar eenvoudige kleren.

Op haar bellen werd de deur geopend door een bediende met witte bakkebaarden en die in zijn gehele verschijning het uiterlijk vertoonde van de oude getrouwe butler, die jaren achtereen bij dezelfde familie in dienst was en die bijna als lid van het gezin werd beschouwd.

Hij nam het jonge meisje snel en onderzoekend op en zei toen, op half vrouwelijke, half eerbiedige toon:

— U bent zeker Miss Pinkerton?

Het jonge meisje knikte.

— Lady Margaret wacht u reeds, Miss, ging de oude bediende voort. U bent stipt op tijd. Zoudt u zo goed willen zijn mij te volgen?

Het jonge meisje trad zwijgend binnen en wierp snel een blik uit haar donkere ogen door de grote hall, alsof zij haar omgeving met een enkele oogopslag in zich wilde opnemen.

De hall was zeer ruim en aan weerszijden voerden twee trappen naar een

brede gaanderij, over welke gebeeldhouwde leuning een prachtig Perzisch tapijt was geworpen.

In twee hoeken stonden zuilen, welke vazen droegen, die met bloemen gevuld waren, enige marmeren borstbeelden en stoelen, die door hun gehele vorm tot rusten schenen te noden.

Tussen de beide trappen was een fraai bewerkte eikenhouten deur te zien, die waarschijnlijk naar de bediendenvertrekken achter het huis voerde.

Links en rechts bevonden zich eveneens enige deuren en op een daarvan trad de bediende toe, terwijl hij het jonge meisje vriendelijk wenkte, hem te volgen.

Hij opende de deur, en diende met gedempte stem aan: Miss Grace Pinkerton.

Het meisje was hem op de voet gevolgd en stond nu in een groot, helder verlicht vertrek, waarvan de vijf ramen uitzagen op Bedford Square.

Grace Pinkerton trad enigszins aarzelend nader, maar reeds was de vrouw des huizes opgestaan en ging haar vriendelijk tegemoet.

Lady Merrycourt was thans 37 jaar en in de volle rijpheid van haar vrouwelijke schoonheid.

Zij was zeer rijzig en zo zwart als een Spaanse. Heur haar was in twee zware wrongen boven op het hoofd vastgestoken, en zij geleken een helm van diepglanzende ebbenhout. Aan de mode van kort geknipt haar had zij nooit medegedaan.

Haar ogen waren zeer groot en schitterend. Haar gelaat had een matgele tint, die volkomen bij haar zuidelijk uiterlijk paste.

Achter haar stond de slanke figuur van haar stiefzoon, Richard in de uniform van kapitein der Garde Lanciers, die zijn welgevormde gestalte op zijn voordeligst deed uitkomen.

Hij geleek zeer veel op zijn vader, die op enige passen van hem verwijderd stond, dezelfde doordringende grijze ogen, dezelfde vierkante kin, die op grote wilskracht wees, dezelfde adelaarsneus en hetzelfde hoge fraai gewelfde voorhoofd.

Zoals zij daar stonden zou men hen bijna voor broers kunnen houden.

De gravin was op het jonge meisje toegegaan en wees haar glimlachend een stoel aan, terwijl zij haar aandachtig opnam.

— U bent nauwkeurig op tijd, Miss, zij zij met een diepe klankvolle stem, die op een muzikaal temperament wees.

— Ik heb die stiptheid van mijn vader geërfd, Mylady, zei Grace Pinkerton met een weemoedig lachje. Toen ik mij voor de eerste keer bij u kwam aanbevelen heb ik gezegd, dat mijn vader militair was...

— Bent u een dochter van Jack Pinkerton?

— Ja, mylord, zo heette mijn vader!

— Welk regiment? Welk wapen? vroeg Lord Merrycourt haastig.

— Mijn vader behoorde tot de 8ste divisie, Mylord, bij het 14e Regiment Infanterie. Hij sneuvelde tijdens het grote offensief.

— Men heeft mij uw vader als een zeer dapper man beschreven, Miss! Hij is immers als kapitein gevallen?

— Ja, mylord, antwoordde Grace Pinkerton, terwijl zij met moeite haar tranen bedwong. Ik heb het Mylady reeds gezegd, en ik heb geen reden om het te verzwijgen, mijn vader liet slechts een zeer gering vermogen na en ik heb nog drie broertjes en zusjes, ik achtte het dus mijn plicht mijn moeder bij te staan en daarom naar een betrekking uit te zien. En ik ben het lot zo dankbaar, dat het mij juist naar u heeft gevoerd, voegde zij er met naieve hartelijkheid aan toe.

De gravin had met een blik vol sympathie geluisterd, en wendde zich nu tot

haar echtgenoot, terwijl zij zijn hand greep:

— Ik geloof wel, dat wij het goed getroffen hebben, Reggy!

— Ik geloof, dat de kinderen het niet beter hadden kunnen treffen, riep hij vrolijk uit. Zij hebben reeds de mond vol over u gehad, Miss.

— Zijn zij thuis? Ik zou hen zo gaarne eens willen zien!

— Dat zijn zij, Miss! Zij zullen aanstonds worden binnengebracht. U kunt toch zeker direct blijven?

— Daar heb ik op gerekend, Mylady. Mijn bagage zal wel aanstonds komen.

Margaret Merrycourt was opgestaan en had op een bel gedrukt, die onder aan de prachtige lichtkroon was bevestigd.

De oude butler stak zijn hoofd om de deur.

— Laat de kinderen eens hier komen, Briggs.

Het hoofd verdween weer en enkele ogenblikken later stormden er twee meisjes binnen, nauwelijks zes jaar oud en die als twee druppels water op elkander geleken.

Zij bleven een ogenblik verlegen staan bij het zien van de vreemde dame, maar toen zij haar herkenden, kwamen zij vrolijk toelopen, om hun handjes in de hand van Nanny, de nieuwe juffrouw te leggen.

Richard, die tot dusverre nog geen woord gesproken had, maar zijn ogen niet van het jonge meisje had afgewend, kwam nu op zijn beurt naderbij en zei glimlachend:

— Als het waar is, miss, dat een kind zich nooit bedriegt bij de beoordeling van ons, mensen, dan moogt u u zelf gelukwensen. Ik geloof, dat zij nu al zeer veel van u houden!

Een vluchtige blos steeg naar de wangen van het nieuwe kindermisje op, terwijl zij op zachte toon zei:

— Ik hoop, dat wij steeds goede vrienden zullen blijven. Ik houd zoveel van kinderen.

Op dit ogenblik werd de deur weer

geopend, en de stem van Briggs klonk:

— Lord Aberdeen en mijnheer Charles Brand vragen belet.

HOOFDSTUK II.

NADERE KENNISMAKING

Lord Aberdeen scheen in dit huis een graag geziene gast te zijn, want de gravin wendde zich haastig naar Briggs en beval:

— Vraag mylord, aanstonds binnen te komen!

De bediende verwijderde zich en de pas in dienst genomen juffrouw wilde zich bescheiden verwijderen, maar vóór zij de deur bereikt had, ging deze weer open en traden lord Aberdeen en zijn boezemvriend Charles Brand binnen.

Onder deze naam althans kende Lord Merrycourt de binnentredende gast reeds jaren, zonder er een ogenblik aan te denken, dat hij niemand anders dan de gentleman-inbreker, de befaamde John Raffles ontving!

Trouwens geen enkele Londenaar zou een ogenblik getwijfeld hebben aan de identiteit van Zijne Lordschap, die in geheel Londen bekend stond wegens zijn hulpvaardigheid en de gulle wijze, waarop hij met zijn rijkdommen omging.

— Ik hoop niet, dat ik u stoort, Mylady? vroeg Raffles, terwijl zijn blikken een ogenblik op Grace Pinkerton bleven rusten, die besluiteloos bij de deur was blijven staan.

— Volstrekt niet, mylord! antwoordde de gravin. U weet wel, dat u ons nooit stoort. Dolly en Mary verwelkomen hun nieuwe bonne, miss Pinkerton.

Raffles maakte een hoffelijke buiging voor het jonge meisje, dat met neergeslagen ogen was blijven staan, vluchtig terugknikte en nu schuw het vertrek uitsloop, terwijl de kleine meisjes haar ieder bij een hand hadden gegrepen.

Raffles keek haar nog even na en wendde zich toen tot de gravin met de opmerking:

— Een aristocratisch gezichtje!

— Het is niet te verwonderen, dat zij er zo uitziet, liet nu de stem van graaf Reginald zich horen. Zij is een dochter van Jack Pinkerton, een strijdmakker met een hart van goud, zoals al zijn kameraden zeiden. Ik zelf heb hem slechts vluchtig gekend, maar hij heeft gestreden als een leeuw.

— En nu is zijn dochter verplicht om te werken voor de kost? Ja, dat ziet men meer, zei Raffles. Het getuigt van grote wilskracht en veel liefde.

— Wij zullen haar hier het leven zo aangenaam en licht mogelijk maken, niet waar, mama? zo wendde Richard zich tot zijn stiefmoeder.

— Dat beloof ik je, Dick! antwoordde de gravin glimlachend.

Het gesprek begon nu over andere zaken te lopen en na een half uur ongeveer namen Raffles en Charles weer afscheid.

In de ruime hall, waar zij door de butler in hun overjassen geholpen werden, zagen zij Grace Pinkerton die, reeds druk bezig was met Dolly en Mary een partijtje vangbal te spelen, waarin de meisjes blijkbaar het grootste behagen schepten.

Raffles knikte het jonge meisje vriendelijk toe en wierp een kushandje naar de meisjes.

De beide vrienden verlieten het huis. Voor de deur wachtte een zeer grote, blauw gelakte auto, achter welker stuurwiel een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw zat.

De beide mannen stapten in, nadat Charles Brand de chauffeur had toegeroepen:

— Naar huis, James!

HOOFDSTUK III.

DE LIEFDE IN HET SPEL

Er waren enige weken verlopen sedert Grace Pinkerton haar betrekking in het huis van Lord Merrycourt had aanvaard.

Raffles had er sedert die tijd nog eens een bezoek gebracht en hij had aanstonds gemerkt, dat het jonge meisje door haar zachte aard en haar beschaafd optreden de harten van haar meesters had gewonnen en meer als een huisgenote dan als een ondergeschikte werd beschouwd.

De twee kleine meisjes, Dolly en Mary, waren eenvoudig verzot op haar en konden het bijna niet meer zonder haar stellen.

En dan was er nog iemand in huis, die zich blijkbaar zeer tot het jonge meisje aangetrokken gevoelde, dat was Richard, de zoon des huizes.

Raffles was een scherp opmerker en hij had zeer goed de blikken waargenomen, welke de jonge man op de bevalige kinderjuffrouw wierp, als hij meende dat niemand op hem lette.

Wat haar gevoelens betrof, daaromtrent verkeerde hij in het onzekere.

Grace ging altijd even stil en kalm haar weg, zonder zich schijnbaar met iets anders te bemoeien dan met de kleintjes, die aan haar zorg waren toevertrouwd.

Zo stonden de zaken toen het echtpaar Merrycourt een grote partij gaf ter gelegenheid van de verjaardag van de vrouw des huizes. Er waren een honderdtal gasten genodigd en er zou gedanst worden. Daartoe was een der grootste kamers van het huis bestemd,

waaraan men gerust de naam van zaal mocht geven.

Deze zaal zag met zes ramen op de Bedford street uit en stond in verbinding met een kleinere zijzaal, waar het buffet was opgeslagen en waar men een fraai uitzicht had op de tuin achter het huis.

Ook Raffles en Charles behoorden tot de genodigden. Zij hadden aan het diner deelgenomen, waartoe echter slechts een twintigtal gasten waren genodigd en stonden nu in een hoek van de balzaal met de handen op de rug, naar het vrolijk gewoel te kijken.

Schuin tegenover hen in een andere hoek, op een soort verhoging, waarop ook het achter palmen verborgen orkestje een plaats had gevonden, stond de vrouw des huizes.

Zij was in haar zwarte baljapon en nu en dan wierp zij een blik naar haar echtgenoot, die naast haar stond en met een zijner gasten in gesprek was.

— Ik heb zelden een vrouw gezien van zulk een indrukwekkende, vorstelijke verschijning, zei Brand op zachte toon.

— Je hebt gelijk. Zij zou er voortreffelijk uitzien als «Koningin van de Nacht».

Op dit ogenblik traden er twee heren op Margaret Merrycourt toe.

Raffles kende een hunner, hij was lid van de Windsor-Club en een wapenmaker van kolonel Reginald, maar de ander had hij in dit salon, evenmin trouwens als ergens anders, gezien.

Hij was lang en mager, met een smal, bleek gelaat, waarin de lichtbruine ogen een weinig te dicht bijeen stonden, hetgeen aan zijn gelaat een vreemde uitdrukking gaf.

Dat gelaat was geheel glad geschoren op een paar rosblonde, kleine bakkebaarden na.

De twee heren stonden nu voor de vrouw des huizes en de kleinste en dik-

ste scheen zijn langere vriend aan de gravin voor te stellen.

Onwillekeurig hadden Brand en Raffles het kleine toneeltje zonder bijzondere aandacht gadeslagen, omdat zij nu toevallig die kant opzagen. Maar tot hun verwondering zagen zij dat de gravin met een snel gebaar de hand naar het hart bracht en dat alle kleur van haar gelaat verdween, waarop een verschrikte uitdrukking te zien was.

Het duurde slechts een seconde, want zij scheen zich aanstonds te hebben hersteld en stak de vreemdeling minzaam de hand toe, welke hij eerbiedig aannam.

Zij wisselde enige woorden met hem, welke echter op deze afstand niet te horen waren.

Raffles en Charles wierpen elkander een verwonderde blik toe en wendden zich daarop snel af, teneinde niet de schijn te verwekken, alsof zij opzettelijk naar dit toneeltje hadden gekeken.

Zij wandelden langzaam naar de buffetzaal, waar zich op dit vroege uur nog niemand bevond, en daar gekomen zei Brand.

— Dat was zeker geen aangename ontmoeting, Edward! Heb je wel gezien hoe ze schrok?

— Zeker zag ik het! Zij trachtte zich aanstonds te herstellen en wierp een schichtige blik op haar echtgenoot, die echter van de voorstelling niets gezien heeft.

— Het is vreemd! Die lange man moet haar toch onbekend zijn geweest, anders behoefde Blacksmith hem niet aan haar voor te stellen.

— Hij kan wel niet geweten hebben, dat die man haar reeds kende, merkte Raffles op.

— Dan zou die vreemdeling hem dat toch wel hebben medegedeeld?

— Misschien was het daartoe te laat en had Blacksmith hem niets van zijn voornemen gezegd. Het staat in ieder geval vast, dat onze goede dikzak er

haar volstrekt geen dienst mee heeft bewezen! Zij zag er juist uit alsof er een spookverschijning voor haar opdoemde.

De vrienden liepen nu juist weer voor een der grote trussendeuren en wierpen een blik in de balzaal.

Op dat ogenblik gleed er door de volgende verbindingsdeur een donkere gedaante de buffetzaal binnen, welke de twee vrienden op het punt stonden te verlaten.

Raffles wierp snel een blik 'erzijde en herkende Lady Merrycourt.

Nauwelijks hadden zij zich weer onder de dansers gemengd, of zij zagen hoe de vreemdeling met het rossige hoofdhaar, die zoeven bij de vrouw des huizes was geïntroduceerd, op zijn beurt de kleine zijzaal binnentrad...

Doch toen zij zich nogmaals omwendden, was er van de beide personen niets meer te zien, de buffetzaal was ledig!

Maar de brede ramen, die toegang gaven tot een soort terras, waarvan men in de tuin kon afdalen, stonden open. Weer wisselden de twee vrienden een vragende blik met elkander.

Toen trok Raffles Charles Brand een weinig terzijde en fluisterde:

— Hier gebeurt iets, wat mij niet bevalt! Tracht eens van Blacksmith te vernemen wie de man is, die hij zoeven aan de gravin heeft voorgesteld, maar zonder dat het opvalt.

Brand antwoordde niet, maar begaf zich onder de dansers en slenterde langzaam naar de andere zijde van de zaal, waar hij Blacksmith gewaar werd.

Na een paar inleidende vragen, handig gesteld, vernam hij wat hij weten wilde:

— De heer, die ik zoeven voorstelde? vroeg Blacksmith. Dat was een oude schoolkameraad van mij, die ik vandaag, na lange jaren, weer eens terug heb gezien. Hij wist niet waar hij vanavond heen zou gaan en ik heb hem

hierheen gebracht. Hij is advokaat en hij heet Irwin Malony.

Brand sprak nog even met Blacksmith door en begaf zich toen langzaam weer naar Raffles, wie hij mededeelde wat hij zoeven vernomen had.

— Ik ken de naam niet, zei Raffles op zachte toon.

Daar kwam kolonel Reginald op hen toe, die Raffles bij een knoop van zijn rok greep en half lachend, half ongeduldig vroeg:

— Hebt u mijn vrouw soms gezien, Mylord? Ik mis onze jarige en ik kan haar nergens vinden!

Het was alsof de Grote Onbekende bij ingeving gevoelde, dat hij er op dit ogenblik beter aan zou doen, niet te doen blijken dat hij wist, waar de gravin zich bevond.

— Ik meen, dat ik uw vrouw zoeven door gindse deur heb zien heen gaan. Misschien is zij even naar de kinderen zien!

— Dat is zeer goed mogelijk, hoe komt het, dat ik daaraan niet dadelijk gedacht heb! riep de graaf uit.

Hij knikte Raffles even toe en baande zich toen weer een weg door de gasten.

Het feest was nu in volle gang. Toen zij nog eens rondkeken, zagen zij dat Lady Merrycourt weer was teruggekeerd.

Zij was alleen. Nog steeds was zij zeer bleek en er lag een uitdrukking op het schone gelaat, welke Raffles daar nog nimmer had gezien, een mengeling van diepe smart, angst en toorn.

Even later trad Lord Merrycourt weer binnen en de twee vrienden zagen, hoe hij blijkbaar op bezorgde toon enige woorden met zijn vrouw wisselde.

Het was duidelijk, dat haar bleekheid ook hem was opgevallen. En plotseling werd hun aandacht getrokken door een voorbijzwevend paartje.

Het waren Grace Pinkerton, die er in haar wit tule avondtoilet uitzag om te

stelen, en Richard, die zijn uniform reeds voorgoed scheen te hebben afgelegd en die er in zijn zwarte rok minstens evengoed uitzag. Er lag een blos van gezondheid en levensvreugde over het gelaat van het jonge meisje.

— Zie je, daarom zijn de Merry-court's mij ook zo sympathiek, omdat zij zich niet als meesters tegenover hun bedienden gedragen, die op een afstand moeten worden gehouden als een ander soort wezens van een lagere orde, maar als mensen, die huns gelijken zijn, al staan zij dan niet op dezelfde sport van de maatschappelijke ladder.

— Ja, het is duidelijk, dat Grace Pinkerton hier in huis geheel en al wordt behandeld als een dochter!

— Men zou kunnen zeggen, als een schoondochter! hernam Raffles langs zijn neus weg.

Raffles had gelijk, het viel niet te miskennen, dat ver in de grijze ogen van de jonge man een uitdrukking lag, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet en hij scheen er zich volstrekt niet om te bekommeren, wat anderen er van dachten.

Het jonge meisje wendde meestal beschroomd de blik af, alsof zij bevreesd was voor de gloed, die uit de ogen van haar danser straalde, maar toch nu en dan gleden haar blikken een ogenblik naar zijn gelaat, om zich weer dadelijk schuw en verlegen af te wenden.

Het dansen duurde voort en de opgewonden stemming nam vooral onder het jonge volkje steeds meer toe.

De advocaat met het rossige haar, zoals Brand hem voorlopig noemde, was eensklaps weer komen opduiken, zo plotseling alsof hij door 'n valluik was verdwenen midden in de zaal en had reeds twee dansen met de gastvrouw gedaan, ofschoon het duidelijk was, dat zij althans een daarvan reeds aan een andere cavalier had toegezegt.

En even na deze tweede dans was hij even plotseling weer verdwenen als hij gekomen was.

— Misschien is hij wel op de loop gegaan voor de boze blik van kolonel Reginald! zei Brand half spottend.

— Wie weet! was alles wat Raffles zei.

— Blijven wij voor het souper? vroeg Brand, die zelf een wals had meegeëdanst en zijn dame naar haar plaats had gebracht, terwijl hij zich tot Raffles wendde, die volgens zijn gewoonte in een hoek was blijven toezien.

— Om je de gulle waarheid te zeggen, gevoel ik er niet veel lust toe, zei hij. Je weet dat ons plan is om morgenochtend zeer vroeg te vertrekken, ten einde te kunnen deelnemen aan de wherry-wedstrijd op de Theems. Als wij dan fris willen zijn, dan moeten wij een behoorlijke nachtrust genoten hebben. Het is nu over twaalf en het duurt nog minstens een uur voor wij thuis zijn.

— Laat ons dan heengaan.

De twee vrienden verlieten de balza nadat zij afscheid hadden genomen van Margaret Merrycourt, van de kolonel en van Richard.

HOOFDSTUK IV.

DE WOLKEN PAKKEN ZICH SAMEN

Weer was een week verlopen sedert de partij ten huize van kolonel Merrycourt.

Het was avond.

Raffles en Brand zaten in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vice-president was.

Er waren niet zeer veel leden, want het was zeer warm en waarschijnlijk hadden de meesten verpozing gezocht in een der grote theetuinen langs de Theems.

Het was zeer stil in het grote vertrek, want de aanwezigen waren verdiept in de lezing van de avondbladen of zij voerden een slepend gaande gehouden gesprek, met lange tussenspoelen en op zachte toon gevoerd.

Toen ging de deur weer open, en Richard Merrycourt trad de zaal binnen. Hij keek een ogenblik besluiteloos om zich heen, scheen zelfs even op het punt te staan om op zijn schreden terug te keren, maar bedacht zich en schreed langzaam met de handen in de zakken op de grote leestafel toe.

Raffles en Brand merkten dadelijk op, hoe bleek en vertrokken zijn gelaat was.

De jonge man scheen het in het eerst in het geheel niet op te merken en trommelde zenuwachtig, met gefronst voorhoofd en duistere blik met zijn vingers op tafel.

Eindelijk hief hij het hoofd op en liet langzaam zijn blikken door het grote

vertrek gaan, blikken die niets schenen te zien.

— Hij ziet eruit, alsof hij de duivel gezien heeft! fluisterde Raffles. Hij is of vreselijk verliefd, of hij heeft vanmiddag te veel truffels gegeten, voor mij hebben beide zaken ongeveer dezelfde uitwerking.

— Neen, Edward, spot er niet mee! hernam Brand op ernstige toon en zeer zacht sprekend. Werkelijk, hij jaagt mij angst aan!

Op dit ogenblik bleven de dwalende blikken van Richard op het gelaat van Raffles gevestigd.

Er kwam enig leven in zijn blik, hij mompelde blijkbaar een verontschuldiging en toen stond hij op, teneinde het vertrek weer te verlaten, even zwijgend als hij gekomen was.

Maar hij was nog niet halverwege de deur, of hij voelde een hand op zijn schouder. Half onwillig omziende, keek hij in het ernstige gelaat van Raffles, die haastig was opgestaan en hem gevolgd was.

Toen zei Raffles zachtjes:

— Ik geloof, dat u behoefte hebt aan gezelschap, Richard.

— Meent u dat, mylord? vroeg de jonge man op doffe toon en met een bittere glimlach om de lippen. Ik geloof veeleer dat het goed voor mij zou zijn als ik alleen was, geheel alleen.

— Neen, Richard! Gij hebt ongelijk! Scheelt u iets? Gij zijt zeer bleek.

— Ik gevoel mij niet zeer wel, dat is

zo, mylord. Misschien, als ik wat vroeg naar bed ga...

Hij keek Richard even strak aan, alsof hij in het diepst van zijn ziel wilde lezen en vervolgde toen luid:

— Ik stel juist nu zeer veel prijs op uw gezelschap, Richard! Ik ken u reeds lang, van toen gij nog bijna een knaap waart! Geloof u niet dat ik belang in u stel? Draagt u iets met u om, dat u martelt? Zou het u niet verlichten als u uw hart eens bij mij zoudt uitstorten?

Een ogenblik was het alsof er een rilling over het gehele lichaam van de jonge man liep. Hij bukte het hoofd en zijn gelaat vertrok zich krampachtig.

Raffles had hem onder de arm genomen en voerde hem langzaam naar de deur. Hij opende ze, volgde enige tijd een brede gang en trad toen een fraai gemeubeld vertrek binnen, zijn particuliere spreekkamer in de club, waar hij menigmaal vrienden ontving, of besprekingen hield met Charles Brand. Hij sloot de deur weer zorgvuldig achter zich en geleidde Richard naar een stoel.

— Zeg mij nu wat u bekommert, wie weet kan ik niet helpen!

In plaats van te antwoorden liet Richard het hoofd achterover op de leuning van zijn stoel vallen en sloot de ogen.

Zo bleef hij enige ogenblikken als een stenen beeld zitten, maar onder de gesloten oogleden gleden twee heldere tranen, die langs zijn bleke wangen drupten.

Zijn stijf opeen geklemde lippen openen zich en beefden zachtjes. Toen kwam het er nauwelijks hoorbaar uit:

— Ik lijd, ik lijd meer dan ooit iemand geleden heeft!

Bijna aanstonds had Raffles begrepen.

— Het is dus... liefde?

Richard knikte, zonder te antwoorden.

— En ik behoef zeker niet te vragen naar het voorwerp van uw liefde? ging

Raffles glimlachend voort. Dat zal zeker wel luisteren naar de naam Grave!

De jonge man bewoog het hoofd, doch antwoordde niet.

— Duidt het mij niet ten kwade, zei Raffles, maar ik begrijp het niet goed! U hebt het jonge meisje lief en als niet sommige verschijnselen mij bedrogen hebben, dan geloof ik, dat zij uw liefde beantwoordt! Gij zijt jong, rijk en knap, voor zover ik weet drie hoedanigheden, welke, indien zij verenigd zijn, zelden hun invloed op het vrouwelijk geslacht missen. Wat scheelt er dan eigenlijk aan?

Richard maakte een gebaar van wanhoop en doffe berusting.

— Ik begrijp het zelf niet, barstte hij toen uit. Het is waar, Mylord! Ik heb haar lief, ik bemin haar meer dan mijn leven. Zij is alles voor mij, ik kan het bestaan zonder haar niet meer denken! En 'n ogenblik heb ik ook waarlijk gemeend, dat ik haar niet onverschillig was. Neen, laat ik mij zelf niet te kort doen, zij had mij lief, Mylord! Een man kan zich niet bedriegen in de uitdrukking van het gelaat ener vrouw, als hij haar zijn liefde bekent. En nu is dat alles plotseling veranderd, het is alsof een ijzige storm is opgestoken, die de bloesems van ons jong geluk heeft doen bevriezen. Haar houding jegens mij is sedert enige dagen volkomen veranderd. Zij gaat mij met een koele blik voorbij, zij schijnt zich nauwelijks bewust te zijn, dat ik besta en ik lijd meer dan ik verdragen kan!

— Er is toch niets tussen u geschied, hetwelk deze verandering kan rechtvaardigen?

— Dat is het juist, het is als een donderslag bij heldere hemel gekomen! Ik herinner mij nog zeer goed, dat wij op een avond allerlei afspraken maakten voor de toekomst. Ik zou mijn vader en moeder mededelen, hoe het met ons beiden stond en zij zou dan natuurlijk

ons huis weer verlaten, teneinde naar haar moeder terug te keren en in haar woning het ogenblik af te wachten, waarop ik haar als mijn vrouw mijn woning zou binnenvoeren. Mijn vader is een edelman van de oude stempel, maar op dit gebied is hij zeker niet conservatief. Ik ben overtuigd, dat hij mij zijn toestemming zou hebben gegeven voor het huwelijk, als ik hem gezegd had, dat bij Grace Pinkerton mijn geluk lag. Welnu, de volgende dag, ik sprak haar toen pas voor het eerst bij het diner, daar ik zeer vroeg had moeten vertrekken voor een kleine reis, was zij veranderd als een blad aan een boom. Zij was koel tegen mij, en sprak niet meer met mij aan tafel, dan de beleefdheid eist.

— Was zij misschien ziek?

— Dat geloofde ik ook eerst, Mylord. Zij was zeer bleek en haar ogen hadden een vreemde uitdrukking, welke ik er nog nimmer in gezien had. Maar de volgende dag kon ik mij zelfs niet meer aan deze stroohalm vastklampen! Zij bleef op een afstand en toen ik haar herinnerde aan ons gesprek van die avond, keek zij mij aan alsof ik over dingen sprak, welke zij in het geheel niet kon begrijpen. Ik drong aan, ik smeekte haar mij te zeggen wat ik misdreven had, dat zij haar houding zo plotseling veranderd had, maar als enig antwoord haalde zij de schouders op en verwijderde zich.

— Was zij boos?

— In het geheel niet. Zij leek mij eerder bedroefd te zijn. Ik heb daarna nog herhaalde malen getracht haar een verklaring te ontlokken, maar zij bleef even teruggetrokken, koud en onverschillig. En als het daarbij nog maar gebleven was! Maar sindsdien is er iets geschied, dat mij bijna razend heeft gemaakt, Mylord! Ik had haar altijd gehouden voor een meisje met een rein gemoed, onschuldig als pas gevallen

sneeuw. En zoudt u het willen geloven, zij heeft een minnaar!

Raffles slaakte een uitroep van verbazing en ongeloof. Hij greep de hand van de jonge man, die tegenover hem zat en zei:

— Dat kan niet waar zijn! Gij moet u vergissen.

— Omstreeks een week geleden, op een avond, volgde ik haar tersluiks, gedreven door een gevoel, waaraan ik zelfs geen naam kon geven. Gij zult het onridderlijk, gij zult het laag vinden, maar ik kon niet anders! Het was sterker dan ik! Wat ik toen reeds vreesde, zou ik u niet hebben kunnen zeggen, maar mijn ergste voorgevoelens werden bewaarheid. Ik gevoelde, dat er een medinnaar in het spel was en wat er volgde zou mij in het gelijk stellen.

Weer wachtte hij even als om de beelden van die noodlottige avond weer in zijn geheugen terug te roepen, om daarop te vervolgen:

— Grace verliet dus ons huis en riep op straat een auto aan. Ik deed hetzelfde en gaf de chauffeur bevel, haar auto in het oog te houden. Zij reed niet naar haar moeder, Mylord. In het eerst kon ik nog twifelen, omdat de weg dezelfde was, maar toen ging het als een schok van ontzetting door mij heen... de auto sloeg een zijweg in! De rit duurde ongeveer 20 minuten, toen stond de auto stil, zij stapte uit en liep regelrecht toe op de deur van een grote huurkazerne, zonder links of rechts te kijken, juist als iemand die er reeds meermalen geweest is. Zij belde aan, de deur werd geopend en zij trad binnen. Ik wachtte enige minuten, belde toen zelf aan en vroeg het meisje, hetwelk de deur voor mij opende, terwijl ik zo kalm mogelijk trachtte te blijven, mij de naam van de bewoner te noemen, wie het bezoek van de jonge dame gold, die zoeven was binnengetreten. Een ogenblik scheen zij te aarzelen, maar een halve kroon maakte haar tong los! Zij

noemde mij de naam: Irwin Malony!

Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Richard ontzet aan.

Toen zei hij, op een toon van ongelooft:

— De advocaat? Die man met zijn rossige bakkebaarden?

— Ja, hij! Hij werd een dag of veertien geleden, tijdens een feestavond, waar ook gij tegenwoordig waart, door Blacksmith aan mijn moeder en mij voorgesteld.

— Het klinkt bijna ongelofelijk! mompelde Raffles voor zich heen. Die man zag er in het geheel niet uit als iemand, die in staat zou zijn het hart van onze Grace Pinkerton te winnen. Wat hebt gij toen gedaan?

— Een ogenblik dacht ik er over naar boven te stormen en de man reken-schap te vragen, maar de vrees om mij wellicht bespottelijk te maken en ook mijn trots weerhield mij. Ik ging heen, zoals ik gekomen was, maar toch vertrok ik nog niet aanstonds. Ik stelde mij aan de overkant van de straat ver-dekt op in een diepe winkelnis, van waar ik de deur kon in het oog houden van het vervloekte huis en wachtte. Ik wachtte omstreeks drie kwartier. Toen kwam zij weer naar buiten, scheen zich een ogenblik te bezinnen en had het volgende ogenblik een auto aangeroe-pen. Ik zag haar maar een ogenblik, maar dat was voldoende om op te merken, dat zij dodelijk bleek was, zo bleek als ik haar nog nimmer gezien had.

— En is dat alles?

— Neen, niet alles! Daarna weet ik zeker, dat zij nog twee malen, ditmaal overdag, bij die... die... vent is ge-weest! Ik heb mij zozeer vernederd, My-

lord, dat ik spionage-diensten heb ver-richt of heb laten verrichten! Maar ik zeg u nogmaals, ik kon niet anders, ik had haar zo innig lief!

— Wat u overkomen is Richard dat is aan honderdduizenden, aan miljoenen mannen overkomen en het blijft toch steeds even afschuwelijk voor hen, die er onder lijden moeten! Zeg mij eens of gij dit alles aan uw ouders hebt mede-gedeeld.

— Neen Mylord, daar heb ik geen ogenblik aan gedacht! Zij hebben na-tuurlijk wel gemerkt, dat er tussen ons iets gaande was en als ik hun mijn ver-moedens had medegedeeld, zouden zij Grace aanstonds de deur hebben gewe-zen. En hoe zou ik dat kunnen verant-woorden, zonder bepaalde zekerheid te hebben?

— Hebt gij haar dat alles niet ver-weten?

— Neen Mylord! Ook dat verbodd mij mijn trots.

— Gij hebt dus enige dagen niet met elkaar gesproken?

— Zo is het, Mylord!

— Komt die advocaat nog wel eens bij u aan huis?

— Zeer zelden! Ik geloof niet, dat hij zeer gezien is in onze woning! Mijn moe-der schijnt een onberedeneerde antipa-thie tegen hem te hebben. Sedert de avond waarop hij werd voorgesteld, is hij nauwelijks twee malen teruggekeerd.

— Hebt gij niet kunnen ontdekken, of Grace Malony van vroeger kende?

— Ik heb er nasporingen naar ge-daan, het staat vast, dat zij hem een week geleden voor het eerst zag!

— Weet gij dat zeker? riep Raffles verbaasd uit.

— Volkomen zeker!

— Dat is zeer merkwaardig! hernam Raffles.

HOOFDSTUK V.

DE MOORD

Twee dagen nadat dit gesprek had plaats gevonden, omstreeks half twee in de middag, zaten Raffles en Brand in de kleine zaal van het herenhuis in de Cromwellstreet.

Zij hadden juist hun lunch geëindigd en Gaston bracht de pas uitgekomen middagedities der grote bladen binnen.

Brand nam het stapeltje kranten op en zei:

— Wij moesten wat op het terras gaan zitten, daar kunnen wij op ons gemak de bladen lezen.

Zij begaven zich naar het terras en lieten zich in een gemakkelijke rieten stoel vallen.

Maar plotseling sprong Brand op, wierp zijn sigaret met een driftig gebaar weg en uitte een kreet.

— Wat scheelt er Charles! riep Raffles verwonderd.

— Kom direct. Er is iets vreselijks gebeurd.

— Wat is er gebeurd? vroeg Raffles. Waarom zie je er zo verschrikt uit.

— Men zou het wel om minder zijn. De advocaat Irwin Malony is vermoord en men heeft Richard Merrycourt als de dader gearresteerd.

— Ontzettend! mompelde Raffles. Lees het mij eens voor, Charles!

« MOORD OP EEN ADVOCaat. — De dader gevat. — Liefde in het spel? — Gisteravond omstreeks negen uur is in een groot pension in de Waterloo-street een moord gepleegd, waarvan

hoogstwaarschijnlijk « liefde » wel het motief zal zijn.

» Op een kamer van de derde verdieping woont sedert een drietal weken de advocaat Irwin Malony. Hij had aan zijn hospita verklaard, dat hij naar een goede woning zocht om er zijn practijk te vestigen. Het onderzoek van de politie heeft intussen reeds aangetoond, dat de zaken van advocaat Malony niet tot de beste behoren en dat hij als een minder betrouwbaar zaakwaarnemer te boek stond. Voorts staat het vast, dat hij in het huis in de Waterloo Street nimmer cliënten ontving.

» Daarbij moeten we een uitzondering maken voor een jonge dame, Miss Grace Pinkerton geheten, die sedert enige weken als kinderjuffrouw in dienst is bij Lady Margaret Merrycourt.

» Of zij echter de advocaat van kwade zaken alleen in haar kwaliteit van cliënte bezocht, dat zal het onderzoek nog moeten uitwijzen. Voorts hebben de bureu getuigd, dat Irwin Malony meermalen bezoek kreeg van een ander persoon, die er toevallig ook steeds was, als Miss Pinkerton bij de advocaat kwam.

» Gisteravond echter was deze alleen, toen het jonge meisje omstreeks half negen in de avond hem bezocht.

» Om negenen werd er weer aan de huisbel getrokken en verscheen een jonge man, keurig gekleed, die in een zeer opgewonden toestand scheen te zijn. Hij duwde aanstonds het dienstmeisje ter-

zijde en stormde de trap op. Nauwelijks drie minuten later — de portier van het huis zegt, dat het klokslag negen uur geschiedde — klonk een schot, dadelijk gevolgd door het bonzend geluid van een vallend lichaam.

» Men kwam van alle kanten toesnelen. De deur van het vertrek van Irwin Malony stond open. Op de vloer lag het lichaam van de advocaat uitgestrekt en daar naast geknield lag de bezoeker van zo even. Hij had de rokende revolver nog in de hand, waarmede hij de daad gepleegd had en staarde, zonder zich te bewegen, naar Miss Pinkerton, die onbeweeglijk in een hoek stond en zich van het geval weinig scheen aan te trekken.

» Toevallig bevond zich onder de bewoners van de bovenste verdieping een brigadier van politie, die de jonge man dadelijk in verzekerde bewaring nam, ondanks diens heftig protest. Hij riep herhaaldelijk uit, dat men slechts aan Miss Pinkerton behoefde te vragen wie de ware schuldige was, omdat zij daar zeker op zou kunnen antwoorden en dat hij met de gehele zaak niets te maken had.

» De brigadier deed natuurlijk wat zijn plicht hem voorschreef, telefoneerde om hulp en liet de moordenaar gevankelijk wegvoeren, terwijl het meisje als getuige zou worden gehoord. De concierge van het huis in de Waterloo Street heeft reeds voor de rechter-commissaris verklaard, dat Miss Grace Pinkerton minstens drie of vier keren een bezoek heeft gebracht aan Irwin Malony en dat bij al die keren een vriend van deze laatste, wiens naam hij echter niet wist, aanwezig was geweest, behalve de laatste maal op de noodlottige avond.

» Er kan dus niet aan getwijfeld worden, of wij hebben hier te doen met een

misdad uit jaloezie ».

Brand vouwde het blad op en keek Raffles vragend aan.

Deze raadpleegde zijn horloge en zei toen:

— Kleed je aan, Charles. Wij zullen eens naar Old Bailey gaan en verlof vragen om bij het eerste verhoor aanwezig te mogen zijn. Ik geloof trouwens, dat deze verhoren steeds publiek zijn. Er is in deze zaak toch een element van geheimzinnigheid. Ik begrijp, bijvoorbeeld, volstrekt niets van de houding van het jonge meisje.

— Ik moet toegeven, dat ook mij haar houding raadselachtig voorkomt! riep Brand uit.

De beide vrienden kleedden zich zo snel mogelijk en lieten zich met de auto naar het politiebureau brengen waar de zaak zou voorkomen.

Zij bleken juist op tijd te zijn.

Een paar woorden tegen de dienstdoende brigadier hadden hen toegang verschaft tot de kleine, stoffige, sombere zittingzaal, waar de rechters dag aan dag, uur aan uur, kleine en grote misdaden afhandelden, met de regelmaat van een klok.

De rechter-commissaris, een bejaard man, met een grote hoornen bril op de neus en wiens klein hoofd bijna geheel schuil ging onder een reusachtige, witte pruik, had reeds ettelijke vergripen wegens dronkenschap, mishandeling en diefstal behandeld en met enkele woorden afgedaan.

Toen kwam een agent binnen, die een stapel papieren voor hem neerlegde en de griffier riep met dezelfde toonloze stem, waarmede hij vijf minuten tevoren een verzoek tot echtscheiding van een wasvrouw tegen haar dronken man had aangekondigd:

— De zaak Richard Merrycourt.

HOOFDSTUK VI.

HET VERHOOR

Een ogenblik later ging er een lage en smalle deur open en de gevangene werd binnengebracht door twee agenten, die hem naar de bank der beklagden leidden en naast hem plaats namen.

Zoals gezegd was het vrij donker in het zaaltje, maar toch konden Raffles en Brand, die op een der eerste banken zaten, zeer goed zien, hoe dodelijk bleek de jonge man was.

De rechter-commissaris snuffelde een ogenblik in zijn papieren, verschoof zijn bril eens, keek de jonge man strak aan, alsof hij tot de bodem van zijn ziel wilde lezen, steunde de kin met de hand, de elleboog op het tafelblad en begon toen:

— Uw naam?

— Richard, Edward, Leonard Merry-court.

— U weet natuurlijk waarom u gearresteerd zijt?

— Ja.

— Bekent gij schuldig te zijn?

— Ik ontken, ik ben onschuldig!

Onder het weinig talrijke publiek ontstond enige beweging.

Men was hier gekomen, in de stellige verwachting, dat de gehele zaak binnen enkele minuten zou zijn afgelopen en dat zij aanstonds naar het « Hof van gezworenen » zou worden verwezen, daar de beklagde zeker wel zou bekennen.

Hij ontkende echter en dat men een stelligheid, die bewees, dat hij voet bij stek zou houden. Er zat spanning in de

lucht. De rechter-commissaris hief het hoofd op, keek de beklagde enigszins ongeduldig aan, alsof hij hem verweet, dat hij hem nodeloos ophield en hernam toen:

— Gij zoudt beter doen, beklagde, als gij ronduit voor de zaak uitkwam! Gij moet toch zelf inzien, dat ontkennen u niet kan baten.

— En toch blijf ik ontkennen! herhaalde Richard koppig, terwijl hij de vuisten balde.

De rechter-commissaris keek hem nog even zwijgend aan met samengetrokken wenkbrauwen en hernam toen kortaf:

— Verhaal mij, wat gij gisteravond gedaan hebt!

Slechts een ogenblik scheen Richard te aarzelen, maar toen hief hij met een ruk het hoofd op en zei op vaste toon:

— Ik heb omstreeks half acht in de avond na het diner ons huis verlaten.

— Waart gij alleen?

— Ja.

— Wat was toen uw plan?

— Ik had geen bepaald plan.

— Waart gij gewapend?

— Ik was ongewapend.

— Al uw bewegingen zijn nauwkeurig nagegaan, dus gij behoeft volstrekt geen moeite te doen iets te verzwijgen.

— Dat ben ik ook niet van plan, edelachtbare!

— Waar zijt ge het eerst heengegaan?

— Naar de Bishop Street.

— Wat gingt gij daar doen?

Het antwoord bleef uit.

— Als gij mij soms op deze vraag niet wilt antwoorden, dan zal ik u wel even terecht helpen. Gij zijt Miss Grace Pinkerton gevolgd, die even te voren een huis in de Bishop Street was binnengegaan, dat het nummer 27 draagt. Miss Grace Pinkerton is daar ongeveer een kwartier gebleven in de woning van een zekere Arthur Stone. Dit is bevestigd door de bureu, en door de portier. Gij hebt dat kwartier buiten staan wachten. Men heeft u uit een der ramen gezien.

— Ik ontken het niet, hernam Richard op doffe toon.

— Wat hebt gij gedaan, toen Miss Pinkerton weer het huis verliet?

— Ik ben haar opnieuw nagegaan.

— Waarheen begaf zij zich?

— Naar het huis van Irwin Malony.

— Zijt gij tegelijk met haar binnengegaan?

— Neen, ik ben eerst doorgelopen. Ik was van plan naar huis terug te keren.

— Waarom hebt gij dat niet gedaan?

— Ik bedacht mij. Ik wilde weten wat Miss Pinkerton daar deed.

— Hadt gij daar recht op?

— Ik behoef er geen geheim van te maken, men weet het trouwens toch reeds, ik had haar lief, ik was jaloers!

— Gij zijt dus op uw schreden teruggekeerd, met het doel om te zien met wie Miss Pinkerton daar samen was, nietwaar?

Richard knikte.

— Wat geschiedde er vervolgens?

— Ik heb aangebeld en aan de portier gevraagd, waar Miss Pinkerton zich bevond. Hij zei het mij en ik snelde de trappen op. Maar nog terwijl ik zocht naar de goede deur, klonk er een schot vlak in mijn nabijheid. Ik rukte een deur open en zag toen een man uitgestrekt op de vloer liggen. Naast hem lag een nog rokende revolver. Ik herkende de man aanstonds, het was Irwin Malony. Het raam, dat op het bal-

kon uitzag, stond open, en ik zag juist nog twee jaspenden om de hoek verdwijnen. Ik vloog naar het raam toe en boog mij over de leuning van het balkon. Onder mij zag ik een man, die zich vlug als een kat langs de brandladder naar beneden spoedde. Ik schreeuwde, maar hij keek niet op en was het volgende ogenblik verdwenen. Daarop keerde ik in het vertrek terug en knielde naast Malony neer. Onwillekeurig nam ik daarbij de revolver in de hand en zo hebben de inmiddels toegesnelde bureu mij gevonden. Dat is de waarheid, de zuivere waarheid, dat zweer ik!

De rechter-commissaris had zich achter in zijn stoel geworpen en met een onverschillig gezicht toegelusterd, terwijl hij zachtjes met zijn potlood op het tafelblad tikte.

Hij liet nu een kort, spottend lachje horen.

— Het gewone praatje. Een ander heeft het gedaan! Denkt gij werkelijk, dat wij dat geloven? Niemand heeft die man gezien. Niemand heeft hem zien binnegaan of vertrekken.

— Dat kan wel zuiver toeval zijn! riep Richard uit.

— Natuurlijk het toeval speelt hier de grote rol! riep de rechter-commissaris uit. Er is echter meer, beklagde. Toen gij het vertrek binnentrad, bevond zich daar miss Pinkerton. Dit is door minstens een dozijn getuigen vastgesteld.

— Ik ontken dat ook niet.

— Hoe komt het, dat het jonge meisje, als werkelijk een ander de misdaad gepleegd heeft, dit niet aanstonds heeft gezegd?

In plaats van te antwoorden, haalde Richard met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Gij weet het niet? hernam de rechter. Ja, het is dan ook zeer zonderling! Het is vrij algemeen bekend, dat er een enigszins tedere betrekking tussen u en

het jonge meisje heeft bestaan. Des te wonderlijker mag het worden genoemd, dat zij blijkbaar van die geheimzinnige derde man niets gezien heeft.

Richard had het hoofd gebogen en staarde met sombere blik vóór zich uit.

Enige ogenblikken bleef er stilte heersen. Toen hernam de rechter-commissaris:

— Gij blijft dus bij uw verklaring?

— Ik moet er bij blijven, het is de waarheid.

— Kendet gij Irwin Malony?

— Slechts zeer vluchtig, ook dat kunnen talrijke personen getuigen.

— Gij vergeet uw jaloezie, riep de rechter-commissaris uit. Het is voldoende dat men een man slechts een enkele keer ontmoet heeft, om hem een dodelijke haat toe te dragen, als hij u het voorwerp uwer liefde ontroofd.

— Ik haatte hem ook, maar ik zou hem toch nimmer gedood hebben.

— Kunt gij misschien vermoeden, wat Miss Pinkerton ten huize van Arthur Stone deed?

— Ik weet het niet, edelachtbare, ik heb er niet het minste vermoeden van.

— Is het u bekend, of zij daar reeds vroeger is geweest?

— Ik weet het niet, het is best mogelijk.

— Geloofst ge dat uw ouders toestemming zouden hebben gegeven tot een huwelijk met Miss Pinkerton?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Verschillende getuigen zeggen — waaronder uw eigen ouders — dat het de indruk maakte, alsof Miss Pinkerton aanvankelijk uw liefde beantwoordde. Kunt gij er geen verklaring van geven, hoe het mogelijk is, dat Irwin Malony er zo spoedig in slaagde u haar liefde te ontroven?

— Ik heb er maar één verklaring voor, edelachtbare, die man moet over een duivelse invloed beschikt hebben.

— Hoe vaak zijn zij samen geweest, meent gij?

— Vier of vijf maal.

— Het is goed. Breng de beklagde weg en laat de getuige Miss Grace Pinkerton hier komen, zo wendde de rechter zich tot de beide politieagenten.

Richard liet zich met gebogen hoofd, blijkbaar half versuft, wegleiden, zonder een enkele blik om zich heen te hebben geworpen en zonder in de halve duisternis Raffles en Brand te hebben gezien.

HOOFDSTUK VII

DE GETUIGEN

Raffles en Brand hadden met de grootste aandacht geluisterd en geen woord was hen ontgaan van dit korte verhoor. Nu en dan had Raffles een korte aantekening gemaakt in zijn opschrijfboekje. Hij wendde zich nu tot Brand en zei op zachte toon:

— Ik heb het wel gedacht, dat het een wonderlijke zaak zou worden.

— Ik moet je zeggen, Edward, dat ze mij hoe langer hoe raadselachtiger wordt. Van de houding van Miss Pinkerton begrijp ik niets. Zelfs als een vrouw haar hart voelt verkillen ten aanzien van een vroegere minnaar, dan zal zij hem toch nooit aan de beul prijsgeven, als zij hem slechts door een enkel woord kan redden.

— Neen, tenzij er zeer ernstige redenen voor bestaan.

— Maar welke zouden die dan toch zijn?

— Dat weet ik niet. Men zou de moeten onderzoeken. Maar stii, daar wordt Grace binnengebracht. Mijn hemel, wat is zij bleek!

De blauwe ogen schenen nog groter dan vroeger en staarden recht voor zich uit. Maar liet was alsof zij niets zagen.

De beide agenten geleidden haar naar de bank der getuigen waarin zij langzaam plaats nam.

De rechter keek haar een ogenblik zwijgend aan en begon toen:

— Uw naam en voornaam?

— In plaats van dadelijk te ant-

woorden, hief het jonge meisje met een automatisch gebaar de kleine hand op en wreef er enige malen mee over het voorhoofd.

Toen kwam het toonloos over haar lippen:

— Grace, Elisabeth Pinkerton.

— Hoe oud zijt gij?

De beantwoording van deze eenvoudige vraag scheen weer de hoogste eisen te stellen aan het denkvermogen van het jonge meisje.

Weer ging de kleine witte hand naar het bleke gelaat om enige malen over het blanke voorhoofd te strijken.

Toen antwoordde zij:

— Ik ben vijf-en-twintig jaar.

— Gij zijt immers de dochter van kapitein Pinkerton?

Aarzelend kwam het bevestigend antwoord daarop.

— Gij zijt kinderjuffrouw bij Lord Merrycourt?

— Ja mijnheer.

— Hoe lang?

— Vier of vijf jaren.

De rechter hief met een ruk het hoofd op en zijn wenkbrouwen fronsten zich. Hij keek haastig zijn papieren in en hernam kortaf:

— Ik begrijp niet goed waarom gij mij een onjuist antwoord geeft. Gij zijt nauwelijks vier weken in dienst bij Lady Merrycourt.

De getuige scheen in het geheel niet te luisteren en keek dromerig voor zich

uit en de rechter moest zijn opmerking luider herhalen.

Toen hief het jonge meisje glimlachend het hoofd op en zei eenvoudig:

— Ik kan mij wel vergist hebben, mijnheer.

— Een wonderlijke vergissing! riep de rechter op grimmige toon. Gij kent immers Richard goed?

— Mijnheer Richard? Ja, ja, die ken ik wel! Ik heb hem vroeger herhaaldelijk gezien, ja, zeer vaak...

— Vroeger? Gij hebt hem toch gisteren nog gezien? sprak de rechter verbaasd.

— Gisteren? Neen mijnheer, gisteren zag ik hem niet.

— Wat is dat nu? Houdt ge mij voor de gek? riep de rechter-commissaris toornig uit. Gij zijt toch gisteren in de kamer van Irwin Malony geweest?

Bij het horen van die naam scheen het jonge meisje plotseling ineen te krimpen en er verscheen een uitdrukking van ontzetting op haar gelaat.

Toen antwoordde zij hees:

— Irwin Malony? Ja, hem ken ik! Hij is een slechte man! Ik wil hem niet terug zien.

Een ogenblik was het zeer stil in de rechtzaal.

Het weinige publiek scheen te beseffen, dat hier iets zeer zonderlings voorviel, iets raadselachtigs, waarvan de getuige het middelpunt vormde.

De rechter had zich weer achterover in zijn zetel laten vallen en keek het jonge meisje met grote ogen aan.

Toen bromde hij in zich zelf, maar toch zo luid, dat het overal te verstaan was:

— Zij zal toch door de schrik bij het zien van de moord haar verstand niet verloren hebben?

Op deze vraag kreeg hij een antwoord, dat hij zeker niet verwacht had en dat de gehele zaal in een ware opschudding bracht.

Op de voorste bank van de publieke

tribune was een man opgestaan en een heldere stem riep uit:

— Vergeef mij, mijnheer, dat ik mij ongevraagd in de zaak meng! Deze getuige is niet krankzinnig, zij slaapt.

De rechter was 'n man van ondervinding en ook waarschijnlijk 'n beschaafd man, maar het had thans weinig gescheeld, of hij liet een luide vloek horen. Hij rukte aan zijn grote bril, keek woedend naar de tribune en riep:

— Wie is de gek, die hier zulke opmerkingen durft maken? Stilte, of ik laat aanstonds de publieke tribune ont-ruimen.

— Voor gij dat doet, mijnheer, wil ik u gaarne zeggen wie die gek is! liet weer de heldere stem zich horen. Ik ben Lord William Aberdeen, en ik herhaal u, dat het jonge meisje daarginds slaapt. Zij is in een hypnotische slaap gebracht en daarom antwoordt zij op zulk 'n vreemde manier op uw vragen.

De uitwerking van deze woorden was verrassend. De aanwezigen vergaten geheel de plaats waar zij waren en gaven door kreten, gejuich of zenuwachtig gelach uiting aan hun gevoelens.

De rechter brulde nog eens luide: «Stilte!» en vervolgde toen, althans op veel zachtere toon:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, ik wist niet dat ik het genoeg had, de vice-president van mijn eigen club hier te zien. Ik moet er u echter in mijn kwaliteit van rechterlijk ambtenaar opmerkzaam op maken, dat gij uw verklaring zult moeten bewijzen.

— Ik verlang niets liever. Sta mij toe haar te wekken. Ik ben zelf een weinig hypnotiseur en ik weet zeker, dat ik haar wakker zal kunnen maken. Als zij zich volstrekt niet herinnert van wat hier geschied is, dan zult gij toch zeker wel geloven, dat zij gehypnotiseerd is geweest?

De rechter krabde zich achter het oor en antwoordde:

— Dat is te zeggen... Het is een zeer wonderlijke zaak. Zo iets is me nog nooit overkomen. Maar ik geloof wel, dat ik dan mijn oordeel zou moeten herzien, ik erken nu zelf, dat het jonge meisje er wonderlijk uitziet. Het is alsof ze versteend is.

Raffles was intussen reeds van zijn plaats gekomen en was nu met een paar stappen op de getuigenbank toegetroden.

Grace Pinkerton scheen volstrekt niet te beseffen wat er geschiedde en merkte ook niets van de nadering van de Grote Onbekende.

Raffles ging voor haar staan, keek haar strak aan, strekte de armen uit en wreef haar met de duimen van zijn wijd uitgespreide handen voorzichtig over de slapen.

Hij moest deze passes enige keren herhalen, maar eindelijk, nadat hij haar zachtjes over het gelaat had geblazen, liep er een krampachtige trekking over het gelaat van het jonge meisje.

Haar oogleden trilden, haar lippen beefden en eensklaps namen haar ogen een geheel andere uitdrukking aan. Zij bracht de hand snel naar het hoofd, maar nu met een vlugge, welbewuste beweging en daarop wendde zij de blik naar alle zijden met een uitdrukking van zo grenzeloze verbazing op het gelaat, dat de rechter aanstonds besepte, dat dit geen comediespel kon zijn.

Ten slotte bleven de ogen van het jonge meisje gevestigd op de man, die tegenover haar stond. Er kwam wat meer kleur in haar wangen en met een onwillekeurig gebaar stak zij hem, die haar gewekt had, de hand toe.

— Mylord, wat heeft dit te betekenen — waarom ben ik hier, blijkbaar in een rechtszaal? Wat is er toch met mij gebeurd?

— Het is niet aan mij om hierop te antwoorden, Miss Pinkerton, zei Raffles op ernstige toon. Ik heb u slechts wak-

ker gemaakt, mijnheer de rechter-commissaris zal het overige wel doen. Ik blijf echter hier tot het einde van het verhoor, gij kunt op mijn hulp rekenen!

Hij maakte een lichte buiging en ging zijn plaats naast Brand weer innemen, die dit alles met de uiterste verbazing gevolgd had.

De rechter had zich zo goed mogelijk van zijn eigen verwondering hersteld en wendde zich nu tot Grace met de vraag:

— Herinnert ge u dan niet, Miss Pinkerton, wat hier zoeven is voorgevallen?

— Volstrekt niet, mijnheer!

— Gij weet dus niet, dat ik u vragen heb gesteld?

— In het geheel niet.

— Wonderlijk. Maar tot hoever gaat uw herinnering dan terug?

Het jonge meisje dacht even na, blijkbaar met inspanning en antwoordde toen:

— Tot gisteren omstreeks 7 uur.

— Gij weet, dat gij toen het huis van de familie Merrycourt verlaten hebt?

— Ja mijnheer, dat herinner ik mij!

— Weet gij ook, naar welk huis gij u toen begeven hebt?

Het was duidelijk te zien, dat het jonge meisje met de grootste inspanning nadacht.

Toen antwoordde zij:

— Ik weet het niet mijnheer! Ik weet het waarschijnlijk niet! Van het ogenblik af, dat ik het huis verliet, schijnt alles in een nevel gehuld te zijn.

— Het is werkelijk hoogst merkwaardig! herhaalde de rechter.

Hij wendde zich weer tot Raffles en vervolgde

— Het blijkt mij, dat gij verstand hebt van dergelijke zaken, Mylord, geloof gij dat zo iets mogelijk is?

— O ja, dat is zeer goed mogelijk! antwoordde Raffles kalm. Een hypnotiseur, die werkelijk macht over zijn sujet heeft, kan haar of hem suggereren, dat zij of hij op een bepaald uur van

de dag naar een bepaalde plaats moet gaan en dan verrichten, hetgeen de hypnotiseur haar bevolen heeft.

— Maar in die tussentijd, Mylord? riep de rechter uit.

— In die tussentijd is het sujet betrekkelijk normaal, alleen een weinig dof in het hoofd, en doet het werk op vrij regelmatige wijze. Er zijn zelfs wel sujetten, aan wie men in die tussenperiode volstrekt niets abnormaals kan merken, ofschoon zij dan nog steeds onder de invloed van de hypnotiseur staan.

— Ik dank u zeer voor die kostbare inlichtingen, Mylord! hernam de rechter.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich weer tot Grace Pinkerton en vroeg:

— Gij zult toch zeker wel weten wie u gehypnotiseerd heeft?

Iedereen verwachtte de naam van Irwin Malony te horen, maar het kwam geheel anders uit. Het jonge meisje aarzelde even, scheen weer moeilijk over iets na te denken en antwoordde toen:

— Hij was een man met een heel bleek gelaat en grote, diepliggende ogen. Ik heb hem slechts eenmaal gezien en dan maar zeer korte tijd, nauwelijks enige seconden.

— Waar was dat?

— In het huis van Irwin Malony.

— Hoe lang geleden?

— Dat zou ik u onmogelijk kunnen zeggen, ik schijn geen besef van tijd meer te hebben! Het kan even goed een paar maanden als een week geleden zijn.

— En heeft die onbekende man u toen gehypnotiseerd?

— Dat moet wel, mijnheer, ik zag hem nauwelijks of ik gevoelde, dat mijn wilskracht mij begaf, en enige ogenblikken later moet mijn bewustzijn mij ontvloten zijn.

Weer wendde de rechter zich tot Rafles met de vraag:

— Komen er wel eens gevallen van een dergelijk snel verdwijnen van de eigen persoonlijkheid voor, Mylord?

— Ongetwijfeld! Deze gevallen van bijna onmiddellijk verlies van de individualiteit zijn weliswaar zeldzaam, maar zij komen stellig voor. Dat hangt van de hypnotiseur, maar nog meer van het sujet af. Ik denk dat Miss Pinkerton zeer vatbaar was.

— Maar wat heeft dat alles toch te betekenen? riep Miss Pinkerton eensklaps uit. Wat was het doel van die schurk? Wat is er gebeurd?

— Iets zeer ernstig, Miss! antwoordde de rechter na enige aarzeling, het is een zeer vreemde zaak en ik weet niet of ik aan u als getuige nog iets heb! Ik gevoel het echter als mijn plicht om u met enkele woorden op de hoogte te stellen. Gisteravond om negen uur is Irwin Malony in zijn woning vermoord. Men heeft Richard Merrycourt met een nog rokende revolver in de vuist naast het lijk aangetroffen.

Het jonge meisje had zich met beide handen naar het hoofd gegrepen en stamelde:

— En... wat?

— En de politie is genoodzaakt geweest hem op beschuldiging van moord gevangen te nemen! antwoordde de rechter op zachtere toon dan zijn gewoonte was.

— Hij heeft natuurlijk ontkend, nietwaar.

— Hij zegt, dat hij onschuldig is, Miss! antwoordde de rechter.

— Maar dan is het ook zo! kreet het ongelukkige jonge meisje. Natuurlijk is hij onschuldig! Is er iemand die kan geloven, dat Richard Merrycourt tot zo iets in staat is?

— Hij had u lief, Miss, en de jaloezie is een kwade raadgeefster.

— De jaloezie? herhaalde het jonge meisje toonloos. Wat meent gij? Wat wilt gij zeggen?

— Richard Merrycourt wist alles van uw verhouding met Irwin Malony...

Als door een veer bewogen vloog Miss Pinkerton overeind. Zij was doodsbлек en haar lippen trilden, terwijl haar mooie ogen vuur schoten.

— Gij zijt de rechter, mijnheer, en ik ben de getuige, zei zij op snijdende toon. Maar dat geeft u niet het recht een weerloos meisje te beledigen. Ik heb nooit iets uitstaande gehad met Malony! Ik ken hem nauwelijks, ik heb hem één- of tweemaal gezien!

— De getuigen zeggen: minstens vier of vijf malen, Miss! hernam de rechter kortaf.

— Dan liegen de getuigen het! riep Grace op woeste toon. Ik zweer u, dat ik de man niet meer dan eenmaal buitenshuis gesproken heb en dat was, toen die andere mij onder zijn suggestie bracht!

— Wij zullen hier niet verder over spreken, Miss, hernam de rechter, thans op iets zachtere toon. Het is mogelijk, dat gij hem die andere keren ontmoet heb in een toestand van hypnose. Maar Richard Merrycourt wist dat niet en heeft het er voor gehouden...

— Houdt op! riep het jonge meisje uit, terwijl zij de handen op de oren drukte en de ogen sloot, als zag zij een afschuwelijk visioen. Het is te vreselijk. Hij heeft dus geloofd, dat ik hem bedroog, hij heeft gemeend, dat ik zijn liefde verwierp! O, dit is erger dan alles!

Weer barstte zij in snikken uit en viel in de getuigenbank neer, met het hoofd in de armen.

Toen hernam de rechter op zachte toon:

— Als het niet zo is, Miss, en dat wil ik gaarne aannemen, dan kon Richard Merrycourt werkelijk niet anders denken. Hij heeft niet geweten, dat gij onder hypnose gehandeld hebt.

— Maar gij zult hem aanstonds mededelen, mijnheer, dat hij zich vergist

heeft? riep Grace uit. Ik wil niet dat hij dat een seconde langer blijft geloven. Hij is in dodelijk gevaar, en nu mag ik het wel zeggen, al hoort iedereen het: ik heb hem lief. Ik heb niemand anders lief.

— Er zal misschien nog wel gelegenheid zijn, om hem dit zelf te zeggen, Miss, hernam de rechter, ondanks zichzelf bewogen door de smart van het jonge meisje.

Hij wierp Grace nogmaals een scherpe, onderzoekende blik toe en zei daarop tot de beide agenten, die haar hadden binnengebracht:

— Breng de getuige weer weg, zij moet zich evenwel tot mijn beschikking houden, want ik heb haar wellicht nog enige vragen te stellen.

Zachtjes voor zich heen wenend, liet het jonge meisje zich door de agenten wegvoeren.

En daarop werden nog enige getuigen gehoord, die min of meer in de betrekking hadden gestaan tot de moord.

Het eerst kwam de portier van het huis in de Bishop Street 29 aan de beurt. Hij verklaarde, dat Miss Pinkerton omstreeks acht uur in de avond naar mijnheer Arthur Stone gevraagd had, die thuis was. Een kwartier later had hij haar weer zien vertrekken. Het kwam hem voor, alsof zij toen een klein pakje in de hand had, hetwelk zij niet bij zich had, toen zij het huis binnentrad.

Brand keek Raffles aan, maar deze zat voorovergebogen, zodat hij zijn geelaat niet zien kon, en noteerde haastig wat in zijn opschrijfboekje.

Op de vraag van de rechter of het jonge meisje voor de noodlottige avond nog wel eens meer bij Arthur Stone was geweest, gaf de getuige ten antwoord dat zulks nog eenmaal het geval was geweest, een paar dagen geleden, en midden op de dag.

Stone had toen op het punt gestaan de deur uit te gaan, maar hij had zich met Miss Pinkerton weer naar zijn kamer begeven, doch hij was zeer verbaasd over haar komst, ofschoon het waarschijnlijk was, dat hij haar kende. Die eerste keer had het onderhoud iets langer geduurd, bijna een half uur en de beide jongelieden waren gezamenlijk vertrokken.

Daarop werd de portier verhoord van het huis, waarin de misdaad had plaats gevonden. Zijn mededelingen bevestigden slechts de verklaring van de beklagde, wat de uren van zijn komst betreft en die van het jonge meisje. Hij wist echter volstrekt niets af van een andere bezoeker. Op de vraag van de rechter, of hij de gehele avond op zijn post in de vestibule was geweest, antwoordde hij, dat hij tussen zeven en acht uur omstreeks een kwartier afwezig was geweest, ten einde een boodschap te gaan doen naar zijn oude moeder, die ernstig ziek lag. Een der burens had hem telefonisch gewaarschuwd, dat de zieke zeer ernstig was, maar bij zijn aankomst bleek de toestand gelukkig geen reden tot onmiddellijke bezorgdheid te geven.

Raffles had met de grootste aandacht toegelisterd. Hij stond nu eensklaps op, deed een stap naar voren en zei:

— Ik weet wel, dat het volkomen indruist tegen alle gebruiken, your honor, en dat gij in uw volste recht zoudt zijn, als u aan de getuige zoudt vragen of de straatdeur van het huis gewoonlijk openstaat, zoals vaak het geval is in deze grote pensions met veel bewoners.

— Gij hebt gelijk met te zeggen, dat het tegen de eeuwenoude gebruiken indruist Mylord, maar daar ik het belang niet onderschat van uw tussenkomst van zoeven, wil ik uw advies opvolgen en de vraag stellen.

De vraag werd gesteld en daarop volgde aanstonds het antwoord:

— Ja, mijnheer, de deur blijft meest, al de gehele dag open, totdat de duisternis gevallen is, dus om deze tijd van het jaar ongeveer om acht uur.

— Zijt gij tevreden, Mylord? vroeg de rechter.

— Volkomen, antwoordde Raffles kalm.

Nog vier of vijf andere getuigen, allen bewoners van het huis, legden verklaringen af.

Niemand had een vreemdeling zien binnentreden, maar velen konden getuigen, dat Irwin Malony bij vroegere gelegenheden, telkens als Miss Pinkerton hem bezocht, bezoek had van iemand, die waarschijnlijk zijn vriend was.

Wie het was, kon niemand echter zeggen, maar enkelen konden een vage beschrijving van hem geven, hij was een kort ineengedrongen man met een stierennek en brede kaken, gitzwarte ogen en borstelige wenkbrauwen.

Maar aanstonds ontstond er over de ogen van die onbekende een meningsverschil. Een getuige beweerde, dat zij zwart waren, een tweede hield vol, dat zij eerder donkerbruin moesten worden genoemd, een derde zei, dat ze een groenige tint hadden, maar allen stemden hierin overeen, dat zij zeer groot waren en van een bijzondere glans.

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES MAAKT COMBINATIES

Een kwartier later wandelden Raffles en Brand langzaam naar huis terug. Zij hadden van de concierge van het gerechtsgebouw vernomen, dat Miss Pinkerton reeds met een huurauto was vertrokken.

— Het is een wonderlijke zaak, begon Raffles op brommende toon. Men hypnotiseert zulk een jong onschuldig meisje natuurlijk niet bij wijze van aardigheid of van proefneming. Neen, zij heeft in die toestand het een of ander moeten verrichten, iets wat de hypnotiseur waarschijnlijk niet zelf kon, of durfde.

— Wie was die hypnotiseur?

— O, ik geloof, dat die vraag gemakkelijk valt te beantwoorden. Denk eens aan die vriend van Malony, met zijn grote, wonderlijk glanzende ogen, waarvan niemand zich blijkbaar de juiste kleur herinnerde. Volgens mij kan het niemand anders zijn. Hij kwam enige malen bij Malony en juist altijd als het jonge meisje er ook verscheen?

— Je hebt gelijk, het kan bijna niemand anders zijn geweest. Maar het staat toch bijna vast, dat hij op de avond van de misdaad niet bij Malony is geweest, want niemand heeft hem gezien.

— Is dat soms een reden? riep Raffles spottend uit. Ik kan je om te beginnen iemand opnoemen, die hem dan toch wel gezien heeft, al is het niet van voren.

— En wie zou dat geweest zijn?

— Richard Merrycourt.

— Maar als je dat aanneemt, dan moet je ook aannemen, dat hij de moord gepleegd heeft.

— Welnu, dan nemen wij dat aan, hernam Raffles kalm.

— Goed, laat hij dan de man geweest zijn, die zich bliksemsnel langs de brandladder naar beneden spoedde, dat hij werkelijk uit de kamer van Malony kwam. Hoe is hij daar dan binnengekomen, zonder dat iemand het zag?

— De buitendeur stond open.

— Maar de portier?

— De portier was er niet, die is een kwartier weg geweest.

— Dat is waar. Hij heeft zijn zieke moeder bezocht, die op sterven lag, ging Brand nadenkend voort.

— Ja, de portier was door een van de burens naar zijn moeder geroepen en toen hij bij het goede mens kwam, bleek het dat zij helemaal niet op sterven lag. Vind je dat niet vreemd!

Brand keek Raffles strak aan.

— Zeg me, wat je bedoelt? drong Brand aan.

— Ik bedoel, dat de moordenaar de rol van een van de hulpvaardige burens heeft vervuld en de portier van zijn post heeft gelokt, omdat hij heel goed wist, dat de deur 's avonds tot aan het vallen van de duisternis open zou blijven.

— Dat is een zeer gewaagde veronderstelling, Edward.

— Het is een veronderstelling, dat geef ik toe, maar ik kan niet inzien, waarom zij gewaagd is.

— Maar dan moet je om te beginnen aannemen, dat de moordenaar zeer goed op de hoogte was van de familieomstandigheden van de portier.

— Welnu, dan was hij op de hoogte.

— Dan zou hij met voorbedachte ra-
de gehandeld moeten hebben.

— Dat heeft hij ook, daar ben ik ze-
ker van.

Maar nu moest nog steeds de hoogst
belangrijke vraag worden opgelost:

Waarom doodde die geheimzinnige
vreemdeling Irwin Malony?

Brand dacht hier nog over na, toen
hij uit zijn overpeinzingen werd opge-
schrikt door de stem van Raffles, die
zei:

— Daar valt mij juist iets te binnen.
Je herinnert je zeker nog wel de ver-
jaardagpartij van Lady Merrycourt?

— Ja zeker.

— Weet je nog hoe Blacksmith, Ir-
win Malony aan haar voorstelde?

— Ongetwijfeld.

— En ben je nog niet vergeten, hoe
zij schrok van de verschijning van die
man?

— Dat ben ik zeker niet.

— Ik ben niet gelukkiger geweest, en
toch gevoel ik dat die hevige schrik in
verband moet staan met deze moord-
zaak.

— Het is niet onmogelijk.

Plotseling hief Brand het hoofd op en
hernam:

— Dat is waar ook, wat voerde Grace
Pinkerton in 's hemelsnaam bij die Ar-
thur Stone uit?

— Daar liep ik juist over te denken.
Het is duidelijk, dat zij die jonge man
pas twee keer gezien heeft en hem voor-
dien zeer waarschijnlijk zelfs nog nooit
gesproken heeft. Dat leert ons de uit-
drukking van verbazing op het gelaat
van de jonge man. De eerste keer blijft
zij ongeveer een half uur bij hem, de
tweede keer nauwelijks een kwartier.
Zij komt met lege handen, maar zij gaat
weer weg met een pakje. Ik gaf er heel

wat voor, als ik wist wat er in dat pakje
gezet had.

— Zou dat dan in verband staan met
deze raadselachtige moordzaak?

— Daarvan ben ik overtuigd. Ik weet
zeker, dat al deze dingen in onderling
verband met elkander staan. Vergeet
toch ook vooral niet, dat alle dingen,
welke het jonge meisje buiten het huis
van het echtpaar Merrycourt deed, haar
waren ingeblazen door de hypnotiseur!

— Dus ook het bevel van Arthur
Stone?

— Ook dat!

— Het bezoek van Malony op die
noodlottige avond?

— Dat ook, dat vooral! Dat was als
het ware het hoogtepunt, waarop de
moordenaar gewacht had!

— Hij wist dus, dat zij zou komen?

— Hij wist het, omdat hij het haar
bevolen had! Daarom kon hij al zijn
maatregelen zo goed van te voren ne-
men, op een minuut na.

— Maar hij moet dan toch een vriend
van Malony zijn geweest! Waarom
doodde hij hem dan?

— Ik zeg je, dat ik dat niet weet,
Charles. Daartoe zou ik over meer ge-
gevens moeten beschikken. Ik zou bij-
voorbeeld die portier wel eens willen
opzoeken, die van het huis, waar de
moord gepleegd is!

— Welnu, niets belet ons dat! Maar
zeg mij van tevoren nog even, hoe je
het verklaart, dat die geheimzinnige
vreemdeling, die Malony neerschoot in
de tegenwoordigheid van het meisje;
moest hij dan niet vrezen, dat zij hem
verraden zou?

— Daarvoor behoefde hij geen vrees
te koesteren, want hij wist heel goed,
dat Grace Pinkerton niet zichzelf was,
maar een ander! Zij zou zich naderhand
volstrekt niets meer herinneren van wat
er was voorgevallen.

Nog terwijl hij sprak, wenkte hij een
naderende taxi en gaf de chauffeur het
adres van het huis op, waar de misdaad

gepleegd was. Toen hij daar kwam, was de portier juist enige minuten teruggekeerd.

Hij stond Raffles aanstonds te woord en werd zelfs een en al gedienschtigheid, toen deze een geldstuk te voorschijn haalde en op de palm van zijn hand liet dansen. Daarop begon Raffles

— U zult mij wel herkennen, naar ik hoop, ik ben Lord William Aberdeen en ik was zoeven in de rechtzaal.

— Ja, ik herinner het mij zeer goed, Mylord, zei de portier. Gij wilt mij zeker nog iets vragen?

— Dat hebt gij goed geraden! Ik wist wel, dat ik een schrandere man vóór mij had, zei Raffles, terwijl hij hem op de schouder klopte.

Het geldstukje verwisselde van eigenaar en daarop begon Raffles

— Herinnert gij u goed de komst van Miss Grace Pinkerton, gisteravond?

— O ja, Mylord!

— Zoudt u mij ook kunnen zeggen, of zij iets in de hand had?

— Ja! Zij had een pakje bij zich.

— Hoe zag het er ongeveer uit?

— Het leek wel op een dun stapeltje boeken in een krant gewikkeld en met een touwtje er om heen.

— Het zou bijvoorbeeld een stapeltje brieven geweest kunnen zijn?

— Wel zeker, Mylord, dat is best mogelijk! riep de portier uit.

— Hebt u het pakje in haar handen gezien, toen zij weer vertrok?

— Toen had zij het zeer zeker niet meer!

— Zijt gij daar zeker van?

— Ik zou er een eed op durven doen!

— Zou ik het vertrek eens mogen bezichtigen?

De portier trad zich eens achter de oren en zei toen, terwijl hij zijn stem liet dalen:

— Het nummer van de kamer is 17...

En tegelijkertijd deed de waardige man een paar stappen naar voren en wijdde zich met de handen op de rug

vol belangstelling aan het schouwspel, hetwelk de drukke straat opleverde.

Raffles trad snel naar binnen en nam de sleutel met het cijfer 17 van het bord en ze bestegen haastig de trappen.

De deur werd geopend en de beide mannen traden binnen, zonder dat iemand hen gezien had.

Het eerste waarop hun blikken vielen, was een groot wit voorwerp op de sofa, die tegen een der muren stond. Daar lag het lijk van Irwin Malony.

Raffles trad er op toe en sloeg het witte laken behoedzaam terug. Hij wierp even een blik op het witte gelaat en doorzocht toen vlug de zakken van het costuum, hetwelk men de vermoorde had laten aanhouden.

Zij waren allen geledigd. Raffles deed het laken weer behoedzaam over het hoofd van de dode en wendde zich naar de tafel, die tot dicht voor het raam was geschoven, naast de balkondeuren.

Daar lag de inhoud van de zakken uitgespreid, een sigarenpijpje, een sleutelbos, een zaklantaarn, een zilveren horloge en wat klein geld.

Waarschijnlijk was er ook wel een portefeuille geweest, maar deze was denkkelijk door de politie meegenomen.

Raffles liet zijn ogen door het vertrek dwalen en trad toen op een ouderwets schrijfbureau toe, een degelijk meubel, waarvan de klep gesloten was.

De lopers die Raffles altijd bij zich had, moesten dienst doen en het volgende ogenblik had hij de klep opengeschoven. Snel trok Raffles enige laden open en doorzocht de inhoud. Zij bevatten enige rekeningen en brieven. Raffles doorliep ze snel en wierp ze een voor een weer in de lade terug.

Ten slotte hield hij een papiertje tussen de vingers, waarop slechts weinige woorden geschreven waren.

Zij luidden: «Morgen om drie uur. Jim.»

Raffles haalde haastig zijn notitieboekje te voorschijn, waarin zich steeds een stukje blauw doorslagpapier bevond en haalde met een tandenstoker vlug en zorgvuldig de letters van het briefje na.

Hij wendde zich tot Brand en liet hem de afdruk van het briefje zien.

— Een buitengewone hand, nietwaar? merkte hij op. Zie eens welk een krachtige letters. De neerhalen zijn fors en de letters hebben een vierkante vorm. Dat duidt op grote wilskracht, maar tevens op gewetenloosheid. Ik geloof dat die mijnheer Jim heel wat zou kunnen vertellen.

— Zou dit een afspraak met Malony geweest zijn?

— Een afspraak met Malony en met Grace Pinkerton.

Raffles zette zijn onderzoek van het bureau voort, maar hij vond niets van belang.

Eindelijk trad Raffles op het balkon toe, wierp een blik naar beneden en zei:

— Er zijn nog wel drie deuren, die van de binnenplaats toegang verlenen tot andere straten, en als de moordenaar goed op de hoogte is geweest, dan kan hij gemakkelijk ontkomen zijn zonder dit huis door de voordeur te verlaten.

— Maar het pakje?

— Het pakje? Wel dat heeft de moordenaar meegenomen.

— Zou hij dan hier gekomen zijn om het te stelen?

— Dat geloof ik nu stellig. Dat pakje bevatte waarschijnlijk zaken, die voor de bezitter van groot belang waren. Dit nu is met brieven vaak het geval. Zij kunnen menigmaal een geducht wapen zijn in de hand van een man zonder geweten. De hypnotiseur heeft ze tot iedere prijs willen bezitten, zelfs tot de prijs van een mensenleven.

Toen zei hij op korte toon:

— Laat ons maar gaan, hier zullen wij toch iets meer ontdekken.

De twee mannen verlieten het vertrek waarvan zij de deur weer zorgvuldig sloten en daalden de trappen weer af.

Zij vonden de portier op dezelfde plaats, waar zij hem verlaten hadden. Raffles hing de sleutel weer op dezelfde plek terug en klopte de man vriendelijk op de schouder.

— Het is al afgelopen, zei hij. Wij hebben niet veel kunnen ontdekken, de politie zal het wel in orde moeten maken.

Hij knikte de portier toe en daarop verlieten beiden het huis weer.

HOOFDSTUK IX

EEN ONVERWACHTE WENDING

Op straat gekomen stond Raffles een ogenblik besluiteloos stil.

Toen zei hij:

— Ik zou Miss Pinkerton gaarne nog eens willen spreken. Waar zou zij op dit ogenblik zijn?

— Misschien wel bij Lady Merrycourt.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, wellicht is zij daar reeds terug-

gekeerd om troost te gaan zoeken en brengen.

Hij wenkte weer een taxi en even later waren de twee mannen op weg naar het prachtige huis, dat thans in een zo diepe rouw gedompeld was.

De oude butler die hun de deur opende, was bleek en het was duidelijk te zien, dat hij nog pas kort geleden bit-

tere tranen vergoten had.

— Is uw meesteres thuis, goede vriend? vroeg Raffles op deelnemende toon, terwijl hij de oude man de hand op de schouders legde.

— Ja, Mylord, antwoordde Briggs. Ik weet echter werkelijk niet, of Mylady wel in staat zal zijn u te ontvangen. De gravin verkeert in een zeer zenuwachtige toestand wegens het lot van haar stiefzoon.

— Dat kan ik mij zeer goed begrijpen, antwoordde Raffles op zachte toon. En Miss Grace? Is zij ook thuis?

— Ja, Mylord, zij is zo even van het gerechtshof teruggekeerd, na eerst een bezoek aan haar moeder te hebben gebracht, ten einde de arme vrouw te gaan geruststellen.

— Zou ik haar even kunnen spreken?

— Dat zou ik wel denken, Mylord, Miss Pinkerton is op het ogenblik in haar kamer. Ik zal u even aandienen.

— Geef u geen moeite, wij vinden zelf de weg wel. Wij kennen dit huis.

En meteen begon Raffles de trap te bestijgen, door Brand gevolgd.

De twee vrienden klommen tot aan de derde verdieping en liepen nu een gang in aan welker einde zich, naar zij wisten, de kamer van Grace Pinkerton bevond.

De gang was met een loper bedekt en deze maakte hun schreden onhoorbaar. Eensklaps stonden zij beiden tegelijkertijd stil.

Hun geoefend gehoor had het geluid van stemmen opgevangen, toebehorende aan personen, klaarblijkelijk vrouwen, die een opgewonden gesprek met elkaar voerden. Zij herkenden aanstonds een van die stemmen, die van Lady Merrycourt.

Zij werd zeker door onrust en vrees geplaagd, want zij wist haar stem niet te beheersen, sprak veel luider dan zij voornemens was geweest, zonder het zelve te weten.

En ziehier wat de beide vrienden huns ondanks vernamen...

— Je bent er dus niet geweest? vroeg Lady Merrycourt op hese toon.

— Ik weet het niet, Mylady, ik zweer het u! klonk de zachte, bevroese stem van Grace Pinkerton.

— Maar hoe is dat mogelijk! Je moet het toch weten, mijn kind! Besef je dan in het geheel niet wat er voor mij van afhangt?

— En toch, Mylady, ik weet het werkelijk niet! riep Grace wanhopig uit, ofschoon zij blijkbaar haar best deed haar stem te dempen. Ik ben gehypnotiseerd, gij zoudt het aan Lord Aberdeen kunnen vragen, die bij de terechtzitting aanwezig was.

Laddy Merrycourt slaakte een doffe kreet, waarin angst en vertwijfeling lagen.

— Dan is alles verloren, dan zal mijn man! O, als hij het te weten komt... hij zou mij doden!

Een ogenblik heerste er zwijgen en daarop vervolgde de Gravin:

— Luister, Grace! Ik heb je in trouwen genomen, zodra ik merkte, welk een edel hart je hadt en omdat ik wist, dat je mij zoudt willen helpen. Ik heb dat gedaan zodra ik Irwin Malony enige weken geleden eensklaps terug zag, de vriend van Arthur Stone! Ik heb je alles bekend. Ik heb je gezegd, dat mijn liefde jaren geleden aan Arthur Stone toebehoorde en dat wij vele brieven met elkander hebben gewisseld. Hij had de mijne nog steeds, dat wist ik. Toen Reginald Merrycourt om mijn hand vroeg, heb ik 't hem niet durven bekennen. De hemel weet, hoezeer ik er thans berouw van heb, want wellicht zou hij mij vergeven hebben. Maar ik was weifelmoe-dig, ik vreesde hem te zullen verliezen, als ik alles zei en ik zweeg. Toen kwam de ellendeling, Malony, die van onze verhouding geweten had en zodra ik zijn hatelijk gezicht zag, wist ik dat mij ge-vaar dreigde, ofschoon ik onmogelijk

had kunnen zeggen van welke aard dat was. Ik herinnerde mij maar al te goed, dat hij mij indertijd het hof had gemaakt en dat hij Arthur nooit vergeven had, mijn liefde te hebben gewonnen.

Weer bleef het een ogenblik zeer stil.

En daarop klonk weer de doffe stem van de ongelukkige vrouw.

— Enige dagen later hoorde ik dat Arthur Stone weer te Londen was. Hij wist niets van mijn huwelijk en misschien wilde hij mij weer komen bezoeken. Ik had mijn man oprecht lief gekregen en ik vreesde voor het ergste, als die twee elkander zouden ontmoeten en Arthur Stone over het verleden zou gaan spreken. Toen wendde ik mij in mijn nood tot jou, ik bekende je alles en ik smeekte de brieven aan Arthur Stone te gaan terugvragen.

— En ik beloofde u ook aanstonds, Mylady, dat ik het doen zou, klonk de zachte, trillende stem van het jonge meisje. En het vreselijke is, dat ik niet eens weet of ik er wel geweest ben.

Op dit ogenblik trad Raffles op de deur toe en klopte aan. Daar binnen klonk een kreet van schrik en de deur werd opengerukt.

Lady Merrycourt stond doodsbleek op de drempel en staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan. Enige ogenblikken bleven de vier personen zo onbewegelijk als stenen beelden staan.

Toen sprak Raffles op zachte toon:

— Vergeef het ons, Mylady, wij zijn tegen onze wil en geheel zonder opzet getuige geweest van wat hier zoeven gezegd is. Maar wij zweren u, als gentlemen, dat nooit een enkel woord van wat wij vernomen hebben over onze lippen zal komen. Wij zouden wellicht zijn heengegaan, zoals wij gekomen zijn, als wij niet in staat waren geweest u een kostbare inlichting te geven met betrekking tot de brieven, waarvan gij zoeven sprak.

De gravin had zich op een stoel laten

vallen en keek Raffles met bevende lippen en tranen in de ogen aan.

Grace Pinkerton was op hem toegetreden en had zijn hand gegrepen.

— Als er iemand ons helpen kan, Mylord, dan zijt gij het, daar ben ik zeker van, riep zij uit. Gij hebt mij zoeven in de rechtszaal reeds een grote dienst bewezen, gij hebt mij uit mijn hypnotische slaap gewekt en gij zult ons misschien ook kunnen zeggen, of ik al of niet bij Arthur Stone ben geweest.

— Gij zijt er geweest, Miss. Twee keren, antwoordde Raffles. Dit is door de portier van zijn huis bevestigd.

— En daar weet ik niets van, jammerde het jonge meisje. Hij heeft mij dus de brieven gegeven?

— Ja.

— Wanneer dan? riep Gravin Merrycourt uit, terwijl zij opsprong en op Raffles toetrad.

— Gisteravond omstreeks half acht.

— Ik geloof, dat ik nu alles begin te doorzien. Die Malony had van de brieven, welke hij in het bezit wist van Arthur Stone, gebruik willen maken, om U een grote som af te zetten, daar hij wel wist, dat gij deze documenten met een vermogen zoudt willen betalen.

— Dat zou ik zeker! riep de ongelukkige vrouw uit. Ik zou er zeker een vermogen voor over hebben gehad, om mijn huis en mijn geluk te kopen.

— Ziet gij wel? Daarop rekende de schurk, daarop was zijn plan gegrondvest. En nu zal ik u zeggen wat hij deed, want dat is u nog onbekend. Hij zag wel in, dat het zeer moeilijk zou gaan om zich met geweld van de brieven meester te maken en daarom nam hij een vriend in de arm, wiens voornaam Jim moet luiden en die een zeer grote hypnotische kracht bezat. Hoe hij weten heeft, dat gij aan Miss Pinkerton had opgedragen de brieven terug te vragen, dat zou ik u met geen mogelijkheid kunnen zeggen, maar hij wist het, dat is zeker.

Plotseling bracht zij de hand aan het hoofd en riep uit:

— Was zijn voornaam Jim, zegt gij?

— Ja, Mylady.

— Hoe zag hij er uit?

— Kort, breed geschouderd, met grote sterk glanzende ogen, die verschillend beschreven worden als zwart, donkerbruin en groenachtig.

Gravin Merrycourt werd lijkleek en riep uit:

— Dan is het Jim Burns geweest, onze vroegere butler, die ik juist enige weken ontslagen heb, omdat hij voortdurend dronk, zeer brutaal werd en allerlei lugubere grappen uithaalde met het overige personeel.

— Kent u misschien zijn handschrift, mylady? vroeg Raffles, terwijl hij haar het briefje voorhield, dat hij in het bureau van Malony gevonden had.

— Ja, dat is zijn hand! riep gravin Merrycourt uit. Er valt niet aan te twijfelen.

— Nu, dan is alles opgehelderd! riep Raffles zegevierend uit. De schurk is misschien ergens verborgen geweest, heeft uw gesprek met Miss Grace afgeluisterd en daar onmiddellijk zijn voordeel mee weten te doen. Hij is in kennis gekomen met Malony, die hij misschien wel reeds van vroeger kende en beiden hebben toen hun schurkachtig plan bearaamd. Hij heeft Miss Grace gehypnotiseerd, nadat zij onder een of ander voorwendsel ten huize van Malony was gelokt en daar heeft hij haar bewogen de brieven te gaan halen en die vervolgens niet naar u, mylady, te brengen, maar naar zijn handlanger. Waarschijnlijk hadden zij afgesproken om de winst samen te delen.

— Maar Mylord, men heeft mij toch gezegd, dat ik wel drie of vier malen bij Malony ben geweest? riep Grace uit.

— Ongetwijfeld, Miss, maar dat was omdat Jim Burns er zeker van wilde blijven, dat gij nog altijd onder zijn invloed stond. En nu zal ik u iets mede-

delen, dat u waarschijnlijk veel genoeg zal doen. Gij kwaamt gisteravond nog steeds in die hypnotische toestand omstreeks half acht of acht uur in het huis van Malony. Daar bevond zich toen reeds Jim Burns, die de portier had weggelokt, om ongezien het huis te kunnen betreden. Hij had namelijk een duivels plan verzonnen. Waarom zou hij de buit delen met Malony? Hij zou hem de brieven ontnemen en al het geld zelf opstrijken. Hij zou dan vluchten, men zou Miss Pinkerton bij de verslagene vinden, hij zou de revolver achterlaten en men zou haar voor de moordenaars aanzien. Hij had echter buiten Richard gerekend, die Miss Grace gevolgd was, gedreven door zijn jalouzie. De jonge man ging het huis binnen en hoorde een schot vallen. Hij liep het vertrek in en zag juist een man uit het raam vluchten, die man was Burns, die zich van de brieven had meester gemaakt, welke Miss Grace op zijn bevel juist bij Malony had gebracht. De rest weet gij.

Met bleek gelaat hadden de beide vrouwen toegeluisterd.

Grace had de hand op het hart gedrukt en toen Raffles had uitgesproken, vloog zij op hem toe en drukte hem de handen, terwijl zij hartstochtelijk uitriep:

— Zo moet het gegaan zijn, Mylord. Hoe innig dankbaar ben ik u, dat gij het raadsel hebt opgelost. Nu zal Richard over een kwartier zeker op vrije voeten gesteld zijn.

— Zover zijn wij helaas nog niet, Miss. U heb ik aanstonds kunnen overtuigen, maar met de justitie gaat dat niet zo gemakkelijk. Vergeet ook niet, dat wij haar niet alles, van de brieven kunnen zeggen.

Maar nu trad Lady Merrycourt met bleek gelaat op hem toe en zei op vastberade toon:

— Als ik de justitie kan overtuigen, door het geheim van de brieven te openbaren, Mylord, dan zal ik het doen.

Het leven van Richard Merrycourt gaat boven mijn huwelijksgeluk.

— Dat is edel van u, Mylady! riep Raffles uit, ondanks zichzelf getroffen. Ik hoop echter, dat het daartoe niet behoeft te komen. Wij weten nu wie de dader is en ik verzeker u, dat hij de brieven zal moeten afgeven, zonder dat hij er een cent voor krijgt. Hij zal wel zo verstandig zijn, er tegenover de justitie van te zwijgen, als hij geen be wijzen meer heeft.

— Maar hoe zullen wij het ooit kunnen aantonen, dat hij de man is geweest, die de woning van Malony is binnengedrongen en de daad gepleegd heeft? riep Grace Pinkerton uit.

— O, er zijn nog bewijzen genoeg, Miss, antwoordde Raffles, daar is ten eerste het briefje van zijn hand, daar is het weglukken van de portier, dat natuurlijk ook zal uitkomen en dan zou het mij niet verwonderen, dat enige buren, die rondom de binnenplaats wonen, hem hebben zien vluchten, terwijl hij bovendien herhaaldelijk Malony bezocht heeft. Gij kunt mij zeker wel zeggen waar Burns thans woont?

— Ja, ik heb zijn adres.

— Prachtig! Dan zal de rest kinderkwerk zijn.

Allen verlieten nu het vertrek en begaven zich naar het ontvangsalon.

In de vestibule trad Briggs de gravin tegemoet met een zilveren presenteerblad, waarop een brief lag.

Zij nam hem aarzelend aan, draaide hem om en keek naar het handschrift van het adres, wreef zich over het voorhoofd en scheurde ten slotte de enveloppe met een enkele beweging open.

Zij vloog snel over de inhoud van de brief en reikte hem toen zwi jgend aan Raffles over.

Hij bevatte slechts enkele woorden:

« Ik heb brieven in mijn bezit, die voor u van groot belang zijn en waarvan het u zeker veel waard zou zijn om ze terug te krijgen. Ik zou u aan-

raden morgen in de loop van de dag een vertrouwd persoon bij mij te zenden met een bedrag van vijfduizend pond sterling. Hij of zij kan dan de brieven mede krijgen en wij zijn beiden tevreden. »

J.B.

— Gij ziet, dat mijn lezing de juiste is geweest, Mylady, zei Raffles eenvoudig, terwijl hij haar de brief weer toestak.

— Wij hebben nu zekerheid en wij gaan morgen aanstonds aan het werk.

Kort daarop namen de beide vrienden afscheid, de twee vrouwen achterlatend in een toestand van hoopvolle verwachting en onrust.

De volgende morgen begaf Raffles zich naar het huis van Burns, maar hij was niet alleen. Charles Brand en zijn reusachtige chauffeur Henderson vergezelden hem!

Nadat hij had aangebeld en zich de woning van Burns had laten aanduiden, besteeg Raffles de trappen, op de voet gevolgd door Brand en Henderson.

Op het portaal van de vierde verdieping stond hij stil en zei fluisterend:

— Hij zal misschien wantrouwend zijn en de deur slechts op een kier openen, verberg je dus, zodat hij je niet aanstonds ziet, ik zal de deur wel open houden!

Raffles bleek goed te hebben gezien, want op zijn kloppen werd de deur slechts enige centimeters geopend en een gezicht met vierkante kaken, waarin twee grote zwarte ogen schitterden, keken hem wantrouwend aan.

— Gij komt zeker van... haar? Zijt gij alleen? vroeg Burns. Kom er dan maar in!

Raffles trad het vertrek binnen, en hij zag aanstonds, dat hij goed had gedaan zich te laten vergezellen, want daar zaten nog twee kerels van een allesbehalve gunstig uiterlijk, aan een kleine tafel!

Hij hield de deur wijd open en het volgende oogenblik stonden Brand en Henderson naast hem.

— Wat moet dat betekenen? brulde Burns, terwijl hij de hand naar zijn zak bracht.

— Dat betekent, vriend Burns, dat gij een slimme vos zijt, maar dat er mensen zijn, die in sluwheid niet voor u onder doen!

— Wij zijn verraden, mannen! Sla de honden neer! brulde Burns.

Maar zover kwam het niet!

Want Henderson was toegesprongen en had de twee mannen, die aan de tafel zaten, vóór zij een beweging konden maken, bij de nek gegrepen en met zoveel geweld met hun hoofden op het tafelblad gekwakt, dat zij roerloos bleven liggen.

Brand had evenmin zijn tijd verloren laten gaar en hield Burns een revolver onder de neus, terwijl Raffles snel zijn zakken doorzocht.

Hij haalde er een revolver, een vlijmscherp dolkmes en een pakje in krantenpapier gewikkelde brieven uit.

Een vluchtig onderzoek van de inhoud toonde, dat het de minnebrieven waren, door Margaret Greenwood aan Arthur Stone gericht.

Maar hiermede was Raffles niet tevreden.

Zijn scherpe blik had in de hoek van het vertrek een kleine schrijftafel gezien.

Hij richtte er zijn schreden heen en trok het blad open.

Burns slaakte een gebrul van woede

en scheen zich op Raffles te willen werpen, maar een waarschuwende kreet van Brand bracht hem tot andere gedachten.

Spoedig had Raffles enige brieven gevonden, waarvan er een paar ondertekend waren door Irwin Malony.

Hij liep ze haastig door en bromde tevreden vóór zich heen:

— Deze briefwisseling zal wel voldoende zijn om je aan de galg te helpen, vriend Burns, zei hij toen. Het schijnt, dat je je waarde vriend Malony al eens vroeger bedreigd hebt. Nu, de rest moet de rechter van instructie maar uitmaken.

Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Houdt hem hier vast. Ik ga de brieven naar die ongelukkige vrouw brengen, opdat zij ze aanstonds zal kunnen vernietigen. Ik zal op straat een paar agenten aanroepen en hierheen zenden, die kunnen dan het vrachtje van je overnemen!

De bewijzen stapelden zich langzaam maar zeker tegen Burns opeen.

Hij zelf zei volstrekt niets van de brieven, want hij begreep wel, dat niemand hem zou geloven en dat hij er zijn zaak slechts door zou kunnen verergeren.

Hij liet alles aan zijn advocaat over en deze slaagde er slechts in, hem juist even van de galg te redden.

Maar Richard Merrycourt was reeds de dag, die volgde op de in hechtenisneming van Jim Burns op vrije voeten gesteld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Lokstem van het Goud

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
2. — De gestolen Dolk.	39. — Vijftig tegen een.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	40. — Ilona, de avonturierster.
4. — Het Verwisselde Lijk.	41. — De Kelder des Doods.
5. — Zonderlinge Epidemie.	42. — De onverwachte terugkeer.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
7. — De Wraak der K. K. K.	44. — De Stem van het Verleden.
8. — Twee Doodsvijanden.	45. — Zwarte Anna.
9. — De Meester herleeft.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	47. — Gevaarlijk spel.
11. — Raffles en Amor.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	49. — De Bende van Myra Bonati.
13. — De Broeder van Nicholson.	50. — Merry-Kid de verklikker.
14. — Avontuur in België.	51. — Het Verlaten Slot.
15. — De Moord in Kamer 13.	52. — De Riolen van Parijs.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	53. — Rovers en Verraders.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	54. — Een documentenjacht.
18. — De Strijd om het Geheim.	55. — De Verrijdelde Ontvoering.
19. — Naar het Goudland.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
20. — Bloed en Goud.	57. — Een Misluke Samenzwering.
21. — De buitenste Duisternis.	58. — De Kooi des Doods.
22. — De Waanzinnige.	59. — Jacht op Fortuin.
23. — De gestole claim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
24. — De bergduivel.	61. — Een Fatale Vrouw.
25. — De Goud-fee.	62. — Een moderne Blauwbaard.
26. — Onrust op Holderness Hall.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
27. — Het Geheime Document.	64. — Een Spaans Drama.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	65. — Een merkwaardige diefstal.
29. — « Goudhaar ».	66. — Spoken op Marshy Manor.
30. — De Smokkelkoningin.	67. — Chantage en Hypnose
31. — De Misdaad in de trein.	
32. — De Revue-Girl.	
33. — Professor Shirley.	
34. — De Kit van Wong Li.	
35. — De Gewaande Radjah.	
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	
37. — De Duivels van de Gele Zee.	

IN VOORBEREIDING :

68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het Geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot

